

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **22. března 2018** v senátě složeném z jeho předsedy JUDr. Michaela Vrtka, PhD. a přísedících Eleny Klímové a Mgr. Pavla Neumana,

takto:

Obžalovaní

P. Z.,

nar. XXXX,

jednatel a společník ve společnosti XXXX,

bytem XXXX, XXXX

a

V. Č.,

nar. XXXX,

důchodce,

bytem XXXX, XXXX,

t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve XXXX,

jsou vinni, že

obžalovaný P. Z. jako společník ve společnosti XXXX, se sídlem XXXX, XXXX, IČ: XXXX, jednající jménem této společnosti na základě dohody s jednatelem R. H. a jím písemně udělené plné moci, podepsal a předložil dne 2. 7. 2012 na Regionální odbor Státního zemědělského intervenčního fondu v Brně (dále jen SZIF), za společnost XXXX s. r. o., žádost č. 12/016/3120a/564/000972 o dotaci z Programu rozvoje venkova, na projekt s názvem „Středisko povrchových úprav“, který měl řešit pořízení pískovacího tryskacího zařízení na čištění konstrukcí a technologie nástřiku roztaveného kovu na tyto povrchy a rekonstrukci budovy, ve které se budou zařízení nacházet, kdy výše žádosti o dotaci činila 1.149.546,- Kč, z čehož 862.155,- Kč mělo být určeno z rozpočtu EU a 287.385,- Kč ze státního rozpočtu ČR, následně byla mezi SZIF jako poskytovatelem dotace a společností XXXX, jako žadatelem uzavřena dne 25. 2. 2013 dohoda o poskytnutí dotace, na jejímž základě dne 24. 2. 2015 podal žadatel společnost XXXX, prostřednictvím R. H., na základě pokynu a podkladů připravených obžalovaným P. Z., na Regionálním odboru SZIF v Brně, žádost o proplacení výdajů, na základě čehož požádal o vyplacení dotace ve výši 1.138.415,- Kč, kdy z této částka ve výši 853.812,- Kč měla pocházet z rozpočtu EU a částka ve výši 284.603,- Kč ze státního rozpočtu ČR, k čemuž doložil fakturu č. 2014046 vystavenou dne 11. 6. 2014 na částku 579.916,- Kč bez DPH, za provedené stavební úpravy na základě Smlouvy o dílo č. 2/2013, uzavřené mezi objednatelem - společností XXXX a zhotovitelem díla - společností XXXX, IČ: XXXX, se sídlem XXXX, podle níž mělo, mimo jiné, dojít k výměně okapů, svodů a venkovního nátěru plechové střechy Střediska povrchových úprav Násedlovice č. 368, ačkoliv fyzickou kontrolou provedenou pracovníky Regionálního odboru SZIF dne 16. 4. 2015 bylo zjištěno, že tyto práce provedeny nebyly, a dále předložil fakturu č. 2014014 vystavenou dne 27. 2. 2014 společností XXXX, na základě kupní smlouvy uzavřené mezi společností XXXX, s.r.o. a XXXX k budoucí dodávce tryskacího a metalizačního zařízení včetně příslušenství v hodnotě 2.292.829,- Kč včetně DPH (1.894.900,- Kč bez DPH), ačkoliv věděl, že deklarovaný obchod fakticky neproběhl, neboť společnost XXXX, provedla toliko přefakturaci zboží, které jí mělo být dodáno společností XXXX, jednající prostřednictvím jejího jednatele a společníka obžalovaného V. Č., přičemž zboží, které bylo předmětem fakturace bylo ve skutečnosti zakoupeno obžalovaným P. Z., jako jednatelem společnosti XXXX, a to metalizační zařízení Margarido M45, v.č. 02573/2011, od společnosti XXXX, za částku 493.378,- Kč, dne 13. 11. 2014 jako zařízení použité a tryskací zařízení Clemco, v.č. 55004, v přesně nezjištěné době v měsíci září 2013 za částku 85.000,- Kč od M. C. jako zboží použité, kdy toto zboží bylo následně účelově vydáváno za zboží nové s navýšením jeho hodnoty pro účely fiktivní dodávky od společnosti XXXX, společnosti XXXX, k čemuž obžalovaný V. Č. nechal po vzájemné domluvě s obžalovaným P. Z. vystavit nepravdivé faktury č. 14/0036 ze dne 20. 2. 2014, na částku 1.066.131,- Kč včetně DPH, na prodej tryskacího zařízení značky Clemco včetně příslušenství a fakturu č. 14/0035 ze dne 20. 2. 2014, na částku 1.106.255,- Kč včetně DPH, na prodej metalizačního zařízení, značky Margarido M45 včetně příslušenství, a prodej těchto zařízení společností XXXX, deklaroval obžalovaný V. Č. nepravdivými výdajovými pokladními doklady, s tím, že finanční prostředky v celkové částce 2.172.386,- Kč předal J. B. jako osobě, která měla obchodní případ realizovat, a tímto způsobem obžalovaný P. Z. porušil Pravidla Ministerstva zemědělství, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007 až 2013 a obžalovaný V. Č. mu k porušení „Pravidel“ poskytl pomoc, kdy tímto jednáním chtěli ve prospěch společnosti XXXX s. r. o., způsobit ke škodě Českého státu zastoupeného SZIF Praha, ve Smečkách 33, 110 00, Praha 1 neoprávněné poskytnutí dotace a nesprávné použití finančních prostředků s hrozcí škodou v celkové výši 1.138.415,- Kč, kdy částka ve výši 853.812,- Kč měla být poskytnuta z rozpočtu EU a částka 284.603,- Kč ze státního rozpočtu ČR, avšak k proplacení dotace nedošlo,

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

tedy

obžalovaný P. Z.

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že předloží nepravdivé doklady vztahující se k výdajům rozpočtu spravovaného Evropskou unií a tím umožní nesprávné použití finančních prostředků z takového rozpočtu, a způsobí činem značnou škodu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,
- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že v žádosti o poskytnutí dotace uvedl nepravdivé údaje, způsobil takovým činem větší škodu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

obžalovaný V. Č.

- opatřením prostředků umožnil jinému dopustit se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že předloží nepravdivé doklady vztahující se k výdajům rozpočtu spravovaného Evropskou unií a tím umožní nesprávné použití finančních prostředků z takového rozpočtu a způsobí činem značnou škodu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,
- opatřením prostředků umožnil jinému dopustit se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že v žádosti o poskytnutí dotace uvedl nepravdivé údaje, způsobil takovým činem větší škodu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo.

Tím spáchali

obžalovaný P. Z.

- pokus zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 21 k § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku,
- pokus zločinu dotačního podvodu podle § 21 k § 212 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku,

obžalovaný V. Č.

- pokus zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 21 k § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný ve formě účastenství - pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,
- pokus zločinu dotačního podvodu podle § 21 k § 212 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku, spáchaný ve formě účastenství - pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

a za to se odsuzují

obžalovaný P. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

podle § 260 odst. 4 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) let.**

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zastupování obchodních společností a družstev z pozice statutárního orgánu, prokuristy či osoby jednající jejich jménem na základě plné moci při řízení o poskytnutí dotace, subvence nebo návratné finanční výpomoci nebo příspěvku **na dobu 3 (tři) let.**

Obžalovaný V. Č.

jakož i za sbíhající se zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2016, č.j. 52 T 1/2016 - 3925, který nabyl právní moci dne 13.4.2017 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 6 To 104/2016 – 4067,

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu **5 (pět) let.**

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu, který byl obžalovanému pravomocně uložen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2016, č.j. 52 T 1/2016 – 3925 jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

1. Obžaloba státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 10.1.2018 sp. zn. 2 KZV 51/2016 kladla obžalovaným P. Z. a V. Č. za vinu, že P. Z. jako společník ve firmě XXXX, s.r.o. (dále jen XXXX), jednající jménem této společnosti, na základě domluvy s jednatelem R. H., předložil dne 2.7.2012 na regionální odbor Státního zemědělského intervenčního fondu v Brně (dále jen SZIF) žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova na projekt s názvem „Středisko povrchových úprav“ s cílem pořízení pískovacích tryskacích zařízení na čištění konstrukcí a technologie nástřiku roztaveného kovu na přípravné povrchy a rekonstrukci budovy, ve které se budou tato zařízení nacházet, kdy výše žádosti o dotaci činila 1 149 546 Kč, z čehož 862 155 Kč bylo určeno z rozpočtu EU a 287 385 Kč ze státního rozpočtu ČR, přičemž po schválení žádosti došlo dne 25.2.2013 k uzavření dohody o poskytnutí dotace a následně dne 24.2.2015 podal žadatel XXXX žádost o proplacení výdajů a požádal o vyplacení dotace ve výši 1 138 415 Kč, z čehož 853 812 Kč pocházelo z rozpočtu EU a 284 603 Kč ze státního rozpočtu ČR, k čemuž doložil fakturu č. 2014046 vystavenou společností XXXX, za provedené stavební úpravy, ačkoliv následnou kontrolou pracovníky SZIF bylo zjištěno, že část deklarovaných a vyfakturovaných prací nebyla provedena a dále předložil rovněž nepravdivou fakturu č. 2014014 společnosti XXXX

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

k dodávce tryskačního a metalizačního zařízení v hodnotě 2 292 829 Kč, ačkoliv deklarovaný obchod fakticky neproběhl a společnost XXXX provedla toliko přefakturaci zboží, které jí mělo být dodáno společností XXXX (dále jen XXXX), za niž jako statutární zástupce jednal V. Č., kdy ve skutečnosti zboží uvedené na faktuře bylo zakoupeno obžalovaným P. Z., jako jednatelem společnosti XXXX, s.r.o. (dále jen XXXX), a to konkrétně metalizační zařízení Margarido M45, od společnosti XXXX Praha, s.r.o. (dále jen XXXX) za částku 493 378 Kč a tryskační zařízení Clemco od M. C. za částku 85 000 Kč, kdy oba dva tyto přístroje byly účelově vydávány za zboží nové s navýšením jejich hodnoty v údajné dodávce společnosti XXXX, společností XXXX, kdy za tímto účelem V. Č. nechal vystavit faktury za společnosti XXXX ve výši 1 066 131 Kč na prodej tryskačního zařízení Clemco a 1 106 255 Kč na prodej metalizačního zařízení Margarido a V. Č. úhradu kupní ceny deklaroval též nepravdivými výdajovými pokladními doklady společností XXXX s tím, že tyto finanční prostředky v celkové výši 2 172 386 Kč předal osobě J. B. a tímto jednáním měl obžalovaný P. Z. porušit pravidla Ministerstva zemědělství pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR a obžalovaný V. Č. mu k takovému porušení poskytl pomoc a svým jednáním chtěli způsobit nesprávné použití finančních prostředků s hrozcí škodou v celkové výši 1 138 415 Kč, z čehož 853 812 Kč mělo být poskytnuto z rozpočtu EU a částka 284 603 Kč z rozpočtu ČR, a to vše ke škodě Českého státu zastoupeného SZIF, kdy k proplacení dotace nedošlo na základě fyzicky provedené kontroly pracovníky SZIF. Blíže k popisu skutkového děje soud odkazuje na výše uvedenou obžalobu.

2. V daném jednání státní zástupce spatřoval spáchání zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku k § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku a zločinu dotačního podvodu ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku k § 212 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku v případě obžalovaného P. Z., a stejné trestné činnosti rovněž ve vztahu k V. Č., jehož postavení bylo posouzeno ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.
3. V rámci hlavního líčení soud provedl dokazování výsledkem obou obžalovaných, jakož i svědků V. B., R. H., J. P., H. R. a R. A., čtením svědeckých výpovědí M. C., J. Č., S. K., J. K. a Z. Ř., jakož i listinnými materiály, které jsou obsaženy v trestním spise. Dokazováním pak byly zjištěny následující skutečnosti:
4. Obžalovaný P. Z. ve své výpovědi nejprve uvedl, že skutek, který se vztahuje k jednání vůči finančním zájmům Evropské unie, se stal, je za něj odpovědný a svého jednání lituje. Pokud se však týká žádosti o dotaci, pak v této žádné nepravdivé údaje neuvedl, vše bylo zpracováno pravdivým způsobem, bez jakéhokoliv úmyslu dopustit se podvodu. Ve společnosti XXXX působil jako společník, jednatelem byl R. H., který veškeré záležitosti týkající se dotace podepisoval. Zpočátku pracovali společně, ke konci obžalovaný tiskl žádosti a podepisoval je H. Společnost XXXX založili s R. H. již před léty, chtěli dodávat výrobky polské slévárny na český trh. Poté, co došlo ke změně sortimentu, zůstala společnost XXXX po určitou dobu nevyužívána. Následně přišla nabídka od Regionální poradenské agentury na možnost získání dotace od zemědělců. Současně s tím měl v předmětné době obžalovaný s italským společníkem společnost XXXX, která se zabývala kovářskou výrobou. Společnost XXXX však nesplňovala podmínky na poskytnutí dotace, ale uvědomili si, že by tuto mohli čerpat právě na menší společnost. Vše probíhalo zcela legálně, nechali si udělat ekonomickou kalkulaci, která byla v pořádku. Zpočátku rovněž poptávali nové stroje, nikoliv použité, avšak společnost XXXX Praha jim z vlastní iniciativy nabídla použitý stroj o 15% levnější s tím, že má odpracováno pouze 15 hodin a ve společnosti XXXX z důvodu nedostatku prostředků se bohužel nesmyslně rozhodli ušetřit „hloupých 5%“ a koupili stroj použitý. Následně standardně rozhodli o provedení výběrového řízení, kdy měli za cíl, aby tohoto se účastnilo co nejvíce lidí. Cena jednoho výběrového řízení byla asi 30 000 Kč. Obdobnou částku si účtovala poradenská agentura za zpracování žádosti a dále měli odvést přibližně 7% z celkové ceny dotace. Vzhledem k tomu, že se jim do výběrového řízení nikdo nepřihlásil a do celé akce již

byla investována velká částka přes 200 000 Kč, oslovil obžalovaný své známé a požádal je, aby se zúčastnili výběrového řízení. Jednalo se o spoluobžalovaného V. Č., V. B. a další osoby uvedené v trestním spise. Daný postup byl snahou o minimalizaci škody. S V. Č. se obžalovaný zná více než 20 let, pracovali ve stejném oboru kovářské výroby. Vztahy s V. Č. byly vždy slušné a bezproblémové. V dané době však obžalovaný neznal jeho finanční situaci. Č. sám říkal, že na to nemá čas, ale že mu bude dělat jednatele ve společnosti pan B., který u něho pracoval jako všeobecný technik a řidič. Obžalovaný proto jednal s B., který slíbil, že všechno zařídí a nakoupí. Jmenovaný se však následně k tomu začal stavět liknavě a obžalovaný pochopil, že když si to nezařídí až do konce sám, tak se věc nezrealizuje. Poptával tryskací zařízení opět jako nové a přitom mu na internetu vyběhla náhodně nabídka na portálu Bazoš od pana C.. To už chápal, že mají obrovské potíže, ale že to musí nějakým způsobem dotáhnout. V uvedené době jim navíc nějaké firmy dlužily více jak 3 500 000 Kč a tato částka nebyla dobytá. Současně pochopil, že panu B. šlo pouze o provizi a nehodlá se v celé záležitosti dále angažovat. Pokud se týká stavebních prací, rozpočet byl připraven během 24 hodin, neboť byli v časové tísní. Stavba měla velké množství prasklin, omítka byla hrbatá, a proto bylo třeba ji vyrovnat. Vícepráce však už nešly ve schváleném rozpočtu měnit. Okapy pak nedali nové, pouze je natřeli a vykázali jako nové, což byla chyba. Dodnes celé záležitosti obžalovaný lituje, neboť si sám půjčil 2 000 000 Kč z Raiffeisenbank, které postupně splácí. Do celého projektu šel bez zkušeností, což ho nakonec dovedlo až před soud.

5. K následným dotazům doplnil, že u stavebních prací si byl vědom, že některé nejsou provedeny, a přesto byla podána žádost o proplacení, ale doufal, že v průběhu času se seženou peníze a vše se dokončí. Dvakrát ostatně posunuli žádost o dokončení termínu, pak už to nešlo a v posledním možném okamžiku podali žádost. Pokud se týká tryskacího a metalizačního zařízení, vše mělo proběhnout následujícím způsobem. Společnost XXXX zakoupila zařízení od společnosti B., ta pak od společnosti V. Č. XXXX. XXXX pak zařízení měla koupit od společnosti XXXX, avšak nestalo se tak, neboť neměla peníze. Zařízení jim však bylo poskytnuto, přičemž se jednalo v případě tryskacího zařízení o zboží zakoupené od M. C. a u metalizačního zařízení od společnosti XXXX Praha. Metalizační zřízení přitom bylo od společnosti XXXX Praha zakoupeno asi za 500 000 Kč, XXXX je zakoupil od XXXX asi za 1 200 000 Kč. V případě tryskacího zařízení byla částka okolo 350 000 Kč, neboť kromě tryskacího zařízení za částku asi 100 000 Kč byl ještě dodán kompresor, který tvořil se zařízením funkční celek a jehož hodnota se pohybovala okolo 250 000 Kč. Tento komplet pak společnost XXXX zakoupila od XXXX přibližně za 1 100 000 Kč. Původně pořízené zboží společností XXXX nebylo nikterak zhodnocováno.
6. Pokud se týká oslovení spoluobžalovaného V. Č., činil tak přímo P. Z.. Nejprve chtěl, aby Č. nakoupil veškerá zařízení od společnosti XXXX, resp. od společnosti v Portugalsku. Jelikož Č. měl pořád nějaké starosti, uvedl, že firmu povede pan B.. XXXX byla v nějaké divné finanční situaci, měli problémy s bankovním účtem. Kdy se stal B. jednatelem, obžalovaný neví. On jednal s B. v době, kdy jednatelem XXXX byl ještě Č.. Kdo vystavoval účetní dokumentaci za XXXX obžalovaný netuší, pravděpodobně hovořil s B. o navýšení ceny zařízení. Stroje pak fyzicky předával obžalovaný B. v Násedlovicích, kde se řešily štítky. B. tvrdil, že zařídí papíry ke strojům. Sešli se v Násedlovicích, kde mu však náhle B. řekl, že zařizovat nic nebude. Obžalovaný po něm chtěl, aby vyřešil situaci se štítky. K tomuto obtiskli původní štítky, které na strojích byly, a B. za 3 dny dovezl nové. Jaké byly vztahy mezi Č. a B., obžalovaný neví, domnívá se, že dobré, jinak by Č. B. nedoporučil a nečinil jednatelem společnosti. Následně však B. již nebyl kontaktní, resp. svá telefonní čísla měnil. Obžalovaný dále doplnil podrobnosti k seznámení se s R. H., působení společností XXXX a XXXX na trhu a počtu zaměstnanců.
7. Pokud se týká R. H., ten se v případě žádosti o dotaci podílel na úvodní studii, poté už se o celou záležitost nestaral. Věděl tedy o situaci, která byla na počátku a poté se vrátil až, když bylo vše na konci. Obžalovaný též uvedl, že mu vznikla v důsledku jednání škoda, neboť sám vložil do společnosti XXXX peníze, kdy tyto byly poslány jako plná cena panu B.. B. pak zaplatil, dle dohody,

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

prostředky V. Č., přičemž o nějakou malou částku cenu navýšil. Bylo domluveno, že Č. si z této platby nechá malou část jako provizi a zbývající zaplatí společnosti XXXX. V. Č. peníze předal panu B., což se však obžalovaný dozvěděl až ze spisu. Co se stalo s penězi pak, obžalovaný neví. Nevěděl vůbec, že peníze nebyly zaslány na účet XXXX, ale na účet V. Č.. Až, když se bavil s V. B., tento mu ukazoval ve složce fakturu, na které bylo přeškrtnuté číslo účtu a napsané jiné. K tomuto B. uvedl, že to tak již dostal. Peníze pak měly přijít na účet společnosti XXXX, ale nestalo se tak. Č. mu říkal, že mu B. také nějakou dobu nebere telefon, ale nikdo mu neřekl, že B. má peníze u sebe. Asi za měsíc obžalovanému říkala manželka obžalovaného Č., že B. je pryč, nikdo neví, kde je a peníze má on.

8. Ke své osobě obžalovaný sdělil, že pracuje ve společnosti XXXX s měsíčním příjmem 20 000 Kč. V minulosti nebyl soudně trestán ani není proti němu vedeno jiné trestní řízení. Je ženatý, má dvě zletilé děti. Bydlí v rodinném domě, který je ve společném jmění manželů. K majetkovým poměrům doplnil, že další nemovitosti nevlastní, auto používá služební. Mají dále společné auto s manželkou Škoda Fabia. Dluhy má přibližně ve výši 2 000 000 Kč. Pokud se týká zdravotního stavu, léčí se na vysoký krevní tlak, má po operaci žaludku a neidentifikované problémy s tenkým střevem. Dále trpí spánkovou apnoe. Již 20 let spolupracuje s charitativní organizací Diakonie. Několik let se připravoval na dráhu evangelického kazatele a nyní je v důsledku jeho trestního stíhá vše pryč. Ve volném čase spolupracuje s autistickými dětmi a dělá zdarma pro organizaci kanisterapie.
9. Obžalovaný V. Č. se v první řadě vyjádřil ke svým dlouhodobým vztahům se spoluobžalovaným P. Z., které označil za dobré. Před určitou dobou jej Z. požádal o zajištění určitých strojů, k čemuž obžalovaný Č. přislíbil, že se zkusí poptat, přičemž věc probíral také s J. B. a tento projevil zájem na spolupráci s P. Z.. Z. i B. výslovně sdělil, že se jedná o obchod mezi nimi a sám s tím nechce mít nic společného. K dalším podrobnostem obchodu pak si již nic nepamatuje. Pokud ví, došlo k zajištění nějakých strojů a byl požádán někým z dvojice B. nebo Z., zda by obchod mohl být fakturován přes společnost XXXX, jejímž byl jednatelem. Důvod takového postupu však nezná. S B. měl normální vztah, byl to člověk, který ve společnosti XXXX dělal práce všeho druhu, popřípadě jezdil s nákladňákem. Měl v něj důvěru, což byl také důvod, proč do budoucna měl být B. jednatelem společnosti. Pokud se týká faktury na zařízení, neví, zda to byl on, kdo dal pokyn k jejímu vystavení, navrhl však, aby na faktuře byl uveden jeho soukromý účet u společnosti Raiffeisenbank, a to z důvodu, že na firmu XXXX mohla dopadnout exekuce a v případě obstavení účtu by tak přišli o peníze. Faktura byla vystavena společností XXXX, ale neví kým. Mohla ji vystavit některá z pracovníků společnosti, buď jeho manželka J. Č., dcera L. Č. nebo H. R.. Pokyn k vystavení pak dal B., který musel znát veškeré údaje o odběrateli, tedy společnosti XXXX. Peníze byly zaslány na jeho soukromý účet, jednalo se o částku kolem 2 milionů Kč. Tuto vybíral on, neboť nikdo jiný neměl dispoziční právo k účtu. Částka byla vybrána postupně dle možností denního výběru. Část prostředků pak byla převedena na bankovní účet H. R., a to z důvodu, že na platbu spěchal právě B.. Obžalovaný uvedl, že se jednalo pravděpodobně o částku 500 000 Kč, kdy následně požádal R. o výběr peněz ponížených o částku 30 000 Kč určenou na úhradu soukromých věcí. Poté obžalovaný všechny takto získané peníze předal B.. Byly podepsány pokladní doklady o převzetí finančních prostředků, které přinesl buď B. nebo některý z jeho kamarádů a oproti těmto dokladům předal příslušnou částku. Pro obžalovaného bylo podstatné, že mu B. osobně či telefonicky potvrdil, že peníze fakticky převzal. Dále se pak obžalovaný s B. již o celé věci nebavil. Ptal se ho pouze, zda vše proběhlo v pořádku, na což B. odpověděl, že ano. K osobě J. B. pak obžalovaný doplnil, že tento fakticky převzal jednatelství ve společnosti XXXX někdy v březnu 2015. Obžalovaný též rozvedl vyjádření o provázanosti firem XXXX a XXXX, v níž rovněž působil a kde přišel o 25 000 000 Kč. Právě z důvodu, že XXXX s XXXX byly provázány, navrhl P. Z., aby peníze byly posílány na jeho soukromý účet, neboť měl obavu, že by účet společností XXXX, která v některých věcech ručila XXXX v úvěrech, mohl být obstaven. Další podrobnosti k obchodu, který realizoval Z. s B., neví, nezajímal se o to. Rovněž v tomto ohledu nepodepisoval

žádné faktury, pouze 4 či 5 dokladů o předání peněz B.. Peníze předával on sám nebo „ženský“, čímž měl na mysli osoby, které byly zapojeny do XXXX a dělaly účetnictví, tedy jeho žena, dcera a H. R.. Totožnost osoby, které peníze předávali, neověřovali, pakliže je znali. Pokud se obžalovaný měl vyjádřit ke své výpovědi z přípravného řízení, kde uvedl, že nezkontrolovali totožnost osob, které předávaly peníze a vše probíhalo na základě důvěry, pak uvedl, že jestliže taková osoba u nich pracovala, věděli, s kým mají tu čest. Jednalo se o případ pana B.. K dotazu, zda obžalovaný byl obeznámen též s Bočkovými kamarády, uvedl, že tyto on přivedl v jednom případě a na podrobnosti, tedy zda se peníze předávaly B. či jeho kamarádovi, si již nevzpomíná. Žádné stroje osobně neviděl, nebyl účasten, resp. neměl slíbenou žádnou provizi. Ke skutečnosti, že podpisy na pokladničních dokladech nepatří J. B., se obžalovaný nevyjádřil, pouze uvedl, že B. mu telefonicky potvrdil, že peníze převzal. K důvodům převodu společnosti XXXX na J. B. uvedl, že sám měl špatné zkušenosti ze své obchodní činnosti ve společnosti XXXX, které skončilo tím, že klienti nebyli spokojeni se způsobem likvidace, došlo k trestnímu oznámení a následně k jeho odsouzení. Poznal, že v dané době nemůže člověk mít dvě společnosti. Proto došlo k převodu XXXX na J. B. kompletně u notáře, bylo předáno účetnictví. B. měl finanční problémy s rodinou a měl zájem si vydělat. Do té doby vykonával pro obžalovaného takové práce, které zrovna byly potřeba. Když ho obžalovaný potřeboval, zavolal mu a B. přišel nebo někdy ne. Měl-li se V. Č. vyjádřit k rozporům, které soud spatřoval v právě uvedeném, tedy že pro V. Č. byl J. B. běžně kontaktovatelný, zatímco obžalovaný P. Z. zmiňoval, že danou osobu nemohl opakovaně zastihnout, obžalovaný Č. pouze uvedl, že doba byla hektická, přesně si nepamatuje. Ví pouze to, že B. předal peníze a tím vše pro něj končilo.

10. Obžalovaný je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy byl uznán vinným za podvod. Další trestní řízení proti němu není vedeno. Je ženatý, má jedno zletilé dítě. Nedisponuje žádnými nemovitými či movitými věcmi výraznější hodnoty, má pouze dluhy z podnikání. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že dříve měl trombózu, má vysoký krevní tlak a jinak je jeho stav úměrný věku.
11. Výše uvedené výpovědi obou obžalovaných, tedy soud může stručně rekapitulovat následujícím způsobem. P. Z. v podstatě doznal páčání trestné činnosti, byť takto činil ve vztahu ke zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie a doplnil, že z jeho strany nebyl žádný úmysl dopustit se zločinu dotačního podvodu. V průběhu výpovědi upřesnil, že na počátku nebyl žádný jeho podvodný úmysl dopouštět se trestné činnosti, ale v průběhu celé záležitosti došlo ke kumulaci několika situací, jako špatná úvaha o ušetření peněz nákupem opotřebovaných strojů, popř. neočekávaným vícepracím, na jejichž finanční pokrytí už nebyly peníze ani čas. Objasnili zapojení své osoby, jakož i osoby R. H. do společností XXXX a XXXX, kdy s ohledem na velikost obou obchodních subjektů se rozhodl pro podnikatelský záměr, na který chtěl získat financování prostřednictvím dotací právě na společnost XXXX, která splňovala dotační kritéria. Zpočátku věci probíral s jednatelem společnosti R. H., následně již ve věci postupoval sám. Hlavní problém byl v druhotné platební neschopnosti jiných subjektů vůči společnosti XXXX a fakt, že on sám do celého projektu vložil částku okolo 2 milionů Kč, kterou si půjčil u Raiffeisen bank. Vyvíjel aktivity k získání nových tryskacích a metalizačních zařízení, ovšem oslovenými společnostmi, konkrétně XXXX Praha mu byl nabídnut výhodnější poměr v případě odebrání použitého zboží se slevou 15%. Na tuto nabídku hloupě přistoupil. Obdobná situace byla při zajišťování tryskacího zařízení, které hledal jako nové, ovšem na internetu mu vyskočila nabídka M. C. na zakoupení opotřebovaného stroje. Tyto zakoupil na společnost XXXX a byla dohoda, že stroje budou přefakturovány přes společnost XXXX, za kterou jednal jeho dlouholetý obchodní partner V. Č. a následně spol. XXXX. Jelikož V. Č. neměl čas a chuť se podílet na daném obchodu, dohodil mu osobu J. B., který přislíbil, že se ve věci bude angažovat. Obžalovaný Z. brzy pochopil, že svá slova B. nemyslel vážně, žádnou aktivitu nevyvíjel a stal se pro něj dokonce nekontaktním. Až později se obžalovaný dozvěděl, že to byl právě B., ke kterému směřovaly peníze zaslané společnosti XXXX, a které měly být určeny pro XXXX na zakoupení strojů, resp. úhradu již vložených prostředků.

Sám obžalovaný tedy tímto způsobem utrpěl škodu. Vzhledem k podmínkám na získání dotací, kdy odměny Regionální poradenské agentury, jakož i ceny jednotlivých výběrových řízení byly značné, rozhodl se po prvotním neúspěchu ve výběrovém řízení oslovit své známé, jako byli J. P., Z. Ř. a V. B.. Vítězem výběrového řízení se stala společnost XXXX, která měla dodat, jak stroje, tak provést stavební úpravy objektu střediska povrchových úprav v Násedlovicích. Z důvodu časového presu a větší míry poškození budovy, než bylo předem odhadováno, bylo nutné provést vícepráce, které firmu finančně vyčerpaly a nemohl se tedy projekt realizovat dle položkového rozpočtu. Je si vědom, že některé práce, byť byly deklarovány jako provedené, ve skutečnosti udělány nebyly.

12. Obžalovaný V. Č. pak spáchání trestné činnosti důrazně popřel. Potvrdil, že byl osloven P. Z., s nímž ho pojily dlouhodobé a dobré vztahy, aby prostřednictvím společnosti XXXX, jejímž byl jednatelem, zajistil nějaké stroje. Jelikož v daném období však obžalovaný neměl čas a chuť, seznámil P. Z. s J. B., který pro obžalovaného Č. vykonával ve společnosti různé práce a o němž uvažoval, že se stane následným jednatelem XXXX a B. přislíbil, že se ve věci bude angažovat. Tím účast V. Č. na dané akci skončila. Není si vědom dalších jednání, nepodepisoval žádné materiály, s výjimkou pokladních dokladů, které deklarovaly, že peníze, které byly zaslány ze společnosti XXXX, za účelem realizace obchodu, byly předány J. B.. Jediný okamžik, kdy do celé záležitosti vstoupil, byl jeho návrh, aby peníze nebyly posílány přímo na účet společnosti XXXX, neboť tato byla propojena s další společností obžalovaného Č. XXXX, který měl finanční problémy. Hrozilo proto, že by peníze mohly být na účtu obstaveny a obžalovaný proto navrhl, aby k transakci byl použit jeho soukromý účet u Raiffeisenbank. Jelikož J. B. na peníze spěchal a vzhledem k denním limitům nemohly být z účtu V. Č. všechny peníze vyzvednuty včas, část prostředků byla poukázána též na účet zaměstnankyně XXXX H. R.. Peníze pak byly předány J. B., anebo některému z jeho kamarádů, obžalovaný si v tomto směru nevzpomíná na detaily. Kdo předával peníze, neví. Pokud se faktur vystavených za společnost XXXX, tyto mohly vystavovat jeho manželka J., dcera L. nebo právě H. R.. V každém případě však J. B. potvrdil buď telefonicky či osobně, že peníze převzal. Co se s nimi stalo dále, již neví.
13. Soud již na tomto místě může konstatovat, že vzhledem k doznání se obžalovaného P. Z. k trestné činnosti, která koresponduje s výpověďmi slyšených či čtených svědků a listinnými materiály obsaženými v trestním spise, bylo možné učinit závěr o jeho vině zločinem dotačního podvodu, jakož i zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie, a to zcela v intencích podaného žalobního návrhu, přičemž oba dva tyto trestné činy obžalovaný spáchal ve stádiu pokusu. Vzhledem ke skutečnosti, že po vyhlášení rozhodnutí se státní zástupce, jakož i obžalovaný P. Z. vzdali práva odvolání, je v okamžiku vyhotovování odůvodnění tohoto rozhodnutí ve vztahu k P. Z. rozsudek pravomocný. S ohledem na tuto skutečnost proto soud omezí své úvahy, které jsou směřovány výhradně k P. Z. pouze do stručné roviny a podrobněji se pak bude zabývat vinou obžalovaného V. Č..
14. Trestní stíhání obžalovaných bylo iniciováno oznámením SZIF (č.l. 1), z něhož se podávají základní údaje o průběhu žádosti o dotaci z Programu rozvoje venkova, kterou podala společnost XXXX. Daným oznámením, jakož i dalšími materiály, které doložila poškozená SZIF v podobě dotačního spisu (příloha č. 1) pravidel podmínek k dotaci (příloha č. 2) a zejména pak samotné žádosti o dotaci, dohodě o jejím poskytnutí a žádosti o proplacení výdajů (též č.l. 552-599), jsou potvrzována základní fakta o průběhu dotačního řízení. Vyplyvá z nich zejména, že dne 2.7.2012 byla ze strany společnosti XXXX, jakožto žadatele, podána na regionálním odboru SZIF v Brně, žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova, která byla určena na částku 1 149 540 Kč, z čehož 862 155 Kč mělo být určeno z rozpočtu EU a 287 385 Kč ze státního rozpočtu ČR. Daný projekt měl řešit pořízení pískovacího tryskačního zařízení, dále technologie nástřiku roztaveného kovu (metalizační zařízení) a rekonstrukci budovy, ve které budou tato zařízení umístěna. Žádost o dotaci je přitom podepsána osobou P. Z.. V návaznosti na splnění podstatných podmínek, zejména v podobě doložení

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

nezbytných dokumentů, byla dohoda o poskytnutí dotace podepsána dne 25.2.2013, kdy takto za společnost XXXX učinil její jednatel R. H.. Dne 24.2.2015 pak společnost XXXX podala žádost o proplacení výdajů, opět včetně povinné dokumentace v podobě faktur a výpisů z účtů, které prokazovaly úhradu zařízení vykonání prací, které byly předmětem dohody. Žádost o vyplacení dotace podepsaná jednatelem R. H. směřovala na částku 1 138 415 Kč, z čehož 75% mělo být kryto z rozpočtu EU, tedy částka 853 812 Kč a 25% ze státního rozpočtu ČR, tedy částka 284 603 Kč. Na základě dané žádosti proběhla dne 16.4.2015 fyzická kontrola realizace projektu (fotodokumentace k ní č.l.375 – 411), při níž bylo zjištěno, že pořízená zařízení se neshodují s tvrzením žadatele o novosti výrobku. Bylo zjištěno, že výrobní štítky na tryskacím zařízení Clemco jsou falešné a barva neodpovídá barvě vyráběných zařízení. Totéž bylo poškozené potvrzeno distributorem uvedeného zařízení pro Českou republiku, kdy výrobní číslo uvedené na výrobku odpovídalo zařízení vyrobenému již v roce 2009. Dále pak bylo zjištěno, že rovněž nebyly provedeny veškeré deklarované práce na rekonstrukci budovy, a to zejména výměna okapů včetně svodů a venkovní náter plechové střechy. Oproti žádosti bylo zjištěno zateplení objektu, které nebylo v položkovém rozpočtu uvedeno. S ohledem na nedodržení podmínek pravidel platných pro poskytnutí dotace, proto byla udělena žadateli sankce v podobě ukončení administrace ve výši 100%, tzn. neschválení vyplacení dotace.

15. Kromě materiálů SZIF potvrdil výše uvedené skutečnosti svědek. R. A. (č.l. 857-858), který je zaměstnancem SZIF a shora uvedené trestní oznámení podával. Potvrdil, jak jednotlivé časové posloupnosti dotačního řízení v případě společnosti XXXX, tak podmínky, které musel žadatel splnit k poskytnutí a proplacení dotace, tedy zejména jednu ze základních a to, že zařízení pořizovaná žadatelem musí být nová a nepoužitá, stejně jako musí dojít ke kompletní realizaci celého projektu, tedy provedení všech položek předloženého rozpočtu. S těmito podmínkami osoby jednající za žadatele musely být jednoznačně seznámeny, přičemž neplnění podmínek bylo zjištěno provedenou kontrolou pracovníky SZIF N. a P.
16. K průběhu dotačního řízení se vyjádřil též jednatel společnosti XXXXR. H., který zná oba obžalované již od svých mladých let, neboť jeho otec měl kovárství a s oběma udržoval obchodní kontakt. Svědek nejprve pracoval ve firmě P. Z. XXXX, kde dělal vedoucího výroby a P. Z. byl jednatelem. Svědek potvrdil vznik společnosti XXXX, a to za situace, kdy společnost XXXX spolupracovala s polskou firmou téhož názvu a došlo k založení české společnosti XXXX, jejímž jednatelem je R. H. a společně s P. Z. ji vlastní v poměru 50 na 50. S nápadem požádat o dotaci přišel obžalovaný P. Z., v podstatě ji spolu neprobírali, jednalo se o akci obžalovaného. Za tímto účelem podepsal svědek P. Z. plnou moc k zastupování společnosti. Jeho činnost se omezila např. na účast při výběrovém řízení a rozlepování obálek a následně se účastnil kontroly, kterou prováděl SZIF. Důvodem, proč se účastnila dotačního řízení právě společnost XXXX bylo, že pouze ona splňovala kritéria řízení, neboť se jednalo o společnost do deseti zaměstnanců. Pokud se týká kontroly, zde proběhly určité výhrady, na podrobnosti si svědek již nevzpomínal, bylo něco špatně se štítkem a také problém s okapy, ale bližší vysvětlení na místě neproběhlo. Do provozovny v areálu v Násedlovicích svědek víceméně nejezdil. Zopakoval, že celá akce byla záležitostí P. Z.. Neví, že by společnost obchodovala s V. B., o tomto pouze ví, že vlastní elektro firmu. Jméno J. B. mu nic neříká.
17. Výše uvedená výpověď svědka tedy koresponduje s vyjádřením obžalovaného P. Z., že to byl právě posledně jmenovaný, kdo řešil veškeré záležitosti týkající se dotace. Svědek potvrdil nejen záměr žádat o dotaci, ale rovněž průběh kontroly a výhrady, které pracovníci SZIF ke stavu v areálu v Násedlovicích měli. Na tomto místě soud pouze stručně poukazuje na do jisté míry nejednotný přístup orgánů činných v trestním řízení, kdy shodou okolností tento soud projednával v poslední době další dva případy shodné trestné činnosti v podobě poškození finančních zájmů Evropské unie a dotačního podvodu. Nemůže si nevšimnout, že v tomto konkrétním případě bylo trestní řízení vedeno toliko proti fakticky jednající osobě, kterou byl P. Z., zatímco v předchozích dvou

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

případech orgány činné v trestním řízení jednou zaměřili svou pozornost a sdělili obvinění pouze osobě jednatele coby subjektu, který nesl odpovědnost za úkony obchodní společnosti žádající o dotaci a v dalším případě pak pro změnu trestní stíhání bylo vedeno, jak proti jednatele, tak proti výkonnému řediteli společnosti, který činil faktické kroky při předkládání žádostí o poskytnutí dotace či jejím proplacení. Ačkoliv se jedná pouze o akademický názor tohoto soudu, který nemá pro posouzení trestné činnosti obou obžalovaných, zejména P. Z., větší význam, soud má zato, že by mělo dojít ze strany orgánů činných v přípravném řízení ke sjednocení dané praxe, kdy jako přílehlavé, samozřejmě vždy s přihlédnutím ke specifikum daného případu, se jeví zaměření pozornosti stran trestní odpovědnosti nejen u osoby, která fakticky jedná za obchodní společnost či dotačním řízení a je si vědoma páčání trestné činnosti v podobě předkládání nepravdivých faktur a dalších dokladů, které mají za cíl uvést nepravdivé údaje v žádosti o poskytnutí dotace, ale rovněž osoby, která odpovídá z pozice statutárního orgánu za takovýto subjekt, neboť tato nese ze zákona odpovědnost za úkony obchodní společnosti z titulu vystupování jakožto řádného hospodáře. V tomto případě lze poukázat na výpověď obžalovaného Z., který sice uvedl, že celý projekt řídil on a přijal za něj též odpovědnost, na straně druhé připustil, že R. H. byl o dané záležitosti minimálně na počátku obeznámen, podepisoval za společnost dohodu o poskytnutí dotace a následně žádost o proplacení výdajů. Sám jednatel potvrdil, že se účastnil výběrového řízení a tzv. rozlepování obálek. Jeho činnost tedy dle soudu nebyla v projednávané věci zanedbatelná do takové míry, že by nevěděl o podstatných náležitostech dotačního řízení, resp. o tyto neměl povinnost se z titulu své funkce zajímat. Ostatně proklamovaná plná moc, na jejímž základě měl P. Z. společnost zastupovat nebyla pro účely trestního řízení zajištěna. Další komentáře k případné trestní odpovědnosti R. H., jakožto jednatele společnosti XXXX, která byla žadatelem v dotačním řízení, však soud na tomto místě ponechává stranou.

18. Obžalobě se plně podařilo prokázat poslušnost obchodu, který realizoval obžalovaný P. Z. za společnost XXXX s cílem dosáhnout získání dotace podvodným způsobem. Podstatou trestné činnosti, které se dopustil, bylo vylákání finančních prostředků v takové výši, která převyšovala reálná plnění, k nimž došlo na základě nákupu tryskacího a metalizačního zařízení a rekonstrukce objektu, v němž se měla nacházet. Soud připouští, že na počátku mohl stát reálný záměr obžalovaného P. Z. na vytvoření fungujícího projektu střediska povrchových úprav, kdy však bylo prokázáno, že obžalovaný chtěl docílit toho, aby na své aktivity získal větší množství finančních prostředků, než by se mu podařilo na základě řádně vedeného dotačního řízení. Za tímto účelem proto již od počátku nepořizoval nové tryskací a metalizační zařízení, ale toto obstaral již jako použité, byť si musel na základě dokumentů, s nimiž byl obeznámen a které podepsal, být vědom, že jedná v rozporu se základními podmínkami poskytnutí dotace. Samotná systematika páčání trestné činnosti jednoznačně dokládá, že cílem bylo získat tato zařízení nejprve přes jím vedenou společnost XXXX, následně ji zúčtovat přes společnost XXXX a následně XXXX tak, aby kontrolní dotační orgán nezjistil propojenost jeho osoby stojící, jak ve společnosti XXXX, tak v rámci struktury žadatele dotace společnosti XXXX, přičemž jím vložené finanční prostředky na nákup použitého zařízení byly „zhodnoceny“ umělým navýšením ceny ze strany XXXX a XXXX pro potřeby společnosti XXXX, kdy rozdíl v reálně vynaložených prostředcích a penězích získaných z dotačního programu mohl později použít na své další aktivity. Přitom však obžalovaný musel být jednoznačně seznámen s tím, že takovýto postup je protiprávní.
19. V tomto směru soud vychází z již dříve uvedených materiálů SZIF a výpovědi Mgr. R. A., jehož údaje o nesrovnalostech učiněných při kontrole pracovníky SZIF objektu v Násedlovicích, je dokladováno též fotodokumentací z této kontroly (č.l. 375-411), na níž je kromě daného objektu vyfotografováno také tryskací zařízení Clemco, výrobní číslo: 55004 a metalizační zařízení Margarido M 45, výrobní číslo: 02573/2011. K prvním z uvedených, tedy tryskacímu zařízení Clemco lze poukázat jednak na výpověď svědka M. C. (č.l. 105-107), jakož i listinné materiály v podobě zprávy společnosti XXXX (č.l. 417-438). Z těchto bylo prokázáno, že předmětné zařízení bylo vyrobeno v roce 2008 a zakoupeno M.C. od společnosti XXXX za částku 124 831 Kč. Toto

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

zařízení bylo následně dne 21.8.2009 uvedeno do provozu a obsluha zaškolená do nakládání s ním. Svědek C. pak používal dané zařízení v rozsahu asi 60 moto hodin a v roce 2012 se jej rozhodl prodat. Zařízení pak odvezl na příslušnou firmu asi 60 kilometrů za Brno směrem na Slovensko a předal muži ve věku okolo 50let. Svědek si vzpomněl, že kupující požadoval, aby zařízení vypadalo, co možná nejnověji.

20. Obdobná situace se pak pojí k metalizačnímu zařízení Margarido, které bylo zakoupeno od společnosti XXXX Praha (č.l. 440-448), kdy původně firma XXXX Praha zařízení prodala s výrobním číslem 02573/2011 společnosti XXXX v lednu 2013. Následně se kupující obrátil v polovině roku 2014 na prodejce, že o zařízení již nemají zájem a chtěli by ho prodat, s čímž XXXX přislíbila pomoci. Dne 16.10.2014 pak obdrželi e-mailovou objednávku od společnosti XXXX, jejímž jednatelem byl P. Z.. Firma potvrdila, že zařízení, které bylo zajištěno v objektu společnosti XXXX je skutečně předmětným výrobkem, který byl prodán společnosti XXXX s výjimkou změny na výrobním štítku, kde místo roku 2011 bylo nesprávně uvedeno 2014.
21. Jak vyplývá z výše uvedeného a také z účetnictví společnosti XXXX (č.l. 655-662 a dále příloha číslo 5 trestního spisu) je potvrzována pravdivost výpovědi obžalovaného o tom, že uvedená zařízení, která byla nalezena ve společnosti XXXX při kontrole pracovníky SZIF, byla již dříve zakoupena od jiných subjektů a uvedena do provozu a nejednalo se zcela evidentně o nová zařízení, jak ukládaly podmínky poskytnutí dotace (ustanovení kap. 7 bod h) odst. 1 Pravidel platných pro 16. kolo, Část A – Obecné podmínky, kap. 6, první odrážka Pravidel platných pro 16. kolo, Část B – Specifické podmínky ve spojení s kap. 3 bod k) Pravidel platných pro 16. kolo, Část A – Obecné podmínky). V tomto směru ostatně obžalovaný P. Z. potvrdil, že byl obeznámen s tím, že štítky budou – jak uvedl – ze strany J. B. zaměněny a zařízení byla vydávána pro účely dotačního řízení za nová.
22. K tomuto je potřeba doplnit výpověď svědka V. B., majitele a jednatele společnosti XXXX (č.l. 94-100, 853). Jmenovaný u hlavního líčení odepřel vypovídat s tím, že by si svou výpověď mohl způsobit nebezpečí trestního stíhání a soud proto četl jeho výpověď z přípravného řízení. Také on potvrdil dlouhodobou spolupráci s P. Z., který jej požádal, zda by se jeho společnost neúčastnila výběrového řízení na rekonstrukci a modernizaci objektu v Násedlovicích. K tomuto mu obžalovaný Z. předal veškeré listiny vztahující se jednak ke stavebním pracím a dále k dodávkám tryskačního a metalizačního zařízení. Ve spolupráci s obžalovaným svědek zpracoval materiály do výběrového řízení a po nějaké době mu obžalovaný sdělil, že toto svědek vyhrál. Svědek popsal rozsah rekonstrukce objektu, kdy byl generálním dodavatelem prací, přičemž většinu zboží dodával sám, některé odkoupil od P. Z.. Vzpomíná si, že na stavbě pracovali K. a J. P.. K dodávce zařízení uvedl, že se mělo jednat pouze o přefakturaci dodávky, zařízení neobjednával a nečinil žádné kroky k jeho nákupu. Veškeré informace k přefakturaci obdržel od P. Z., stejně jako výslednou fakturu. Dodavatelem měla být společnost V. Č. a při přefakturaci došlo k navýšení ceny o několik desítek tisíc, vše dle dohody s P. Z.. Zboží sice viděl, ale fakticky jeho firmě nebylo nikdy dodáno. K rekonstrukci objektu v podobě nátěrů střechy, se nemůže vyjádřit, neboť u daného nebyl.
23. K realizaci rekonstrukce se vyjádřil rovněž svědek J. P. (č.l. 855-856), který potvrdil, že jako zedník pracoval v Násedlovicích, a to z důvodu, že jej oslovil V. B.. Stavbu prošel s P. Z., který mu následně sdělil, že proběhne výběrové řízení, kterého se měl účastnit i svědek P.. P. Z. mu rovněž pomohl s přepracováním nabídky, ale ve výsledku jej stejně nevybrali. Následně se dozvěděl, že na celé akci dělá V. B., ale svědek se i přesto na stavbě částečně podílel, neboť ve stejné lokalitě prováděl další práce. Udělal vše z dobré vůle, nedostal ani neměl slíbené žádné peníze. Vedlejší objekt, na kterém svědek pracoval byla vila, která dříve pracovala Lichtenštejnům a na této dělal na žádost P. Z. fasádu.

24. V neposlední řadě posud poukazuje na výpovědi svědků Z. Ř. (č.l. 226-231) a J. K. (č.l. 146-152). Prvně jmenovaný pracuje jako zedník, přičemž jej kontaktoval P. Z. s žádostí o vytvoření cenové nabídky na stavební práce na objektu v Násedlovicích. Obžalovanému připravil položkový rozpočet a po nějaké době mu P. Z. dodal zpracované papíry, o kterých prohlásil, že jsou nutné k podání nabídky do výběrového řízení. Tyto svědek bez dalšího podepsal a vrátil obžalovanému. Za nějakou dobu mu přišlo vyhodnocení, podle něhož ve výběrovém řízení nevyhrál. Tím pro něj vše skončilo.
25. Svědkyně J. K. nastoupila jako účetní do společnosti XXXX 2.7.2013. V létě téhož roku obdržela poštou, doporučený dopis odesílatele Regionální poradenské agentury Brno, jehož příjemcem byla ona sama. Uvnitř byly listiny s informacemi o výběrovém řízení pro společnost XXXX. O žádné takové skutečnosti do té doby nevěděla. Je pravdou, že zpracovávala účetnictví XXXXU, a to z důvodu, že XXXX svého účetního neměla a obě společnosti byly propojeny osobou P. Z.. Na doporučený dopis se informovala u obžalovaného Z., který jí sdělil, že se jedná pouze o formalitu a ona stejně nevyhraje. Vše pustila z hlavy a pouze podepsala papíry, které jí P. Z. předložil. Následně obdržela skutečně dopis s informací, že ve výběrovém řízení neuspěla.
26. Za výše uvedenou Regionální poradenskou agenturu byl vyslechnut svědek S. K. (č.l. 136-141) v postavení asistenta právního oddělení, který komunikoval s obžalovaným P. Z. a řešil projekt za společnost XXXX. Byly upřesňovány podmínky výběrového řízení, specifikace zařízení, které mělo být objednáno a stavebních prací, jež měly být provedeny. Za realizaci výběrového řízení pak byla agenturou společnosti XXXX faktura.
27. Z výše uvedených důkazů tedy soud uzavírá, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že společnost XXXX, jejímž jednatelem byl R. H. a za níž na základě v tomto případě fakticky jednal obžalovaný P. Z., požádala v časových úsecích specifikovaných ve výrokové části tohoto rozhodnutí u SZIF o dotaci z Programu rozvoje venkova, jehož obsahem bylo zřízení střediska povrchových úprav. Dotace měla být použita, jednak na rekonstrukci budovy areálu v Násedlovicích a dále na pořízení pískovacího tryskačního zařízení a technologie nástřiku. Je neoddiskutovatelné, že za společnost XXXX v daném řízení činil veškeré zásadní kroky právě obžalovaný P. Z., který byl rovněž společníkem právnické osoby. Daná skutečnost vyplývá jak z některých listinných materiálů, tak zejména výpovědi samotného obžalovaného, kterou potvrzují svědci H., B., Ř., K. a P.. Všichni dotčení shodně uvedli, že to byl právě P. Z., kdo je v návaznosti na dotační žádost oslovil a s nímž výhradně jednali. Z doložených materiálů a výpovědí svědků má soud též za prokázané, že ačkoliv obžalovaný P. Z. mohl skutečně zamýšlet realizaci projektu střediska povrchových úprav, od samého počátku přistoupil ve snaze o získání dotace k protiprávnímu jednání. V první řadě se jednalo o vypsání de facto účelového výběrového řízení, do kterého zapojil své známé, ať již pod příslibem reálnosti možného úspěchu (P., Ř., B.), anebo dokonce bez jejich vědomí pouze za sdělení informace, že se jedná o formální postup (K.). Ostatně již ve fázi před vyhlášením výsledků obžalovaný sdělil svědkyni K., že „stejně nevyhraje“, což jednoznačně svědčí o účelovosti jeho chování a počátečním úmyslu jednat v rozporu s podmínkami dotačního řízení. Cílem takového jednání pak bylo dosáhnout, aby vítězem výběrového řízení byla společnost XXXX, a to jak na realizaci rekonstrukce objektu, tak na dodávku obou zařízení. Je otázkou, do jaké míry tyto výše jmenovaní věděli, že se určitým způsobem podílejí na protiprávním jednání obžalovaného. Podezření musela mít v tomto ohledu minimálně J. K., a zcela jistě pak V. B.. Tomuto obžalovaný v podstatě připravil veškeré podklady, svědek žádá zařízení fakticky nekupoval, ani nevyvíjel žádnou další aktivitu, která se dala od něj očekávat v případě standardního obchodního styku. Sám obžalovaný mu pak sdělil, že daným postupem dojde k navýšení ceny, což rovněž muselo u svědka nutně vyvolat otázku, zda se jedná o legální postup.

28. Obžalovaný také zcela úmyslně obstaral místo nových strojů výroby již použité, a to od M. C. a společnosti XXXX Praha. O skutečnosti, že se jedná o použité zboží, jednoznačně věděl, neboť jak vypověděli svědci, sám s dotčenými prodejci jednal. Ostatně M. C. dále doplnil, že požadavkem kupujícího bylo, aby zboží vypadalo jako nové, v čemž lze rovněž spatřovat snahu obžalovaného, aby případná kontrola ze strany SZIF neodhalila opotřebovanost zařízení. Tuto skutečnost pak chtěl obžalovaný ještě umocnit, dle jeho tvrzení, ve spolupráci s J. B., vytvořením nepravdivých falešných štítků, které měly deklarovat novější původ zboží. K zapojení osoby J. B. se soud bude věnovat níže.
29. Dále pak obžalovaný vyvinul snahu o zastření reálného stavu tím, že měla být provedena přefakturace ze společnosti XXXX, v níž působil jako jednatel, přes společnost XXXX, svého známého V. Č. a tato pak zboží měla prodat společnosti XXXX, coby vítězi výběrového řízení na dodávku pro společnost XXXX. Důvod takového postupu je dle soudu zřejmý, a to jednak jak bylo uvedeno eliminovat možnost odhalení propojení společností XXXX a XXXX osobou P. Z. a dále umožnění, aby došlo k navýšení ceny, za kterou XXXX dodávala za účelem poskytnutí dotace zařízení společnosti XXXX oproti původní pořizovací ceně. Rozdíl v daných částkách pak obžalovaný mohl použít pro další účely, byť v rozporu s dotačními pravidly. Obžalovaný sám připustil, že použité stroje nikterak nezhodnocoval, jejich cena, za kterou XXXX tyto pořizoval, byla vyšší, než v době, kdy byly prodávány jako nové. Konkrétně lze uvést, že M. C. získal zařízení Clemco od společnosti XXXX za částku 124 831 Kč a jako použité pak prodal společnosti XXXX za 85 000 Kč. V případě metalizačního zařízení prodávala společnost XXXX Praha tato zařízení nejprve společnosti XXXX v roce 2013, aby následně došlo koncem roku 2014 k jeho přeprodeji jako použitého společnosti XXXX za částku 493 378 Kč. Obě dvě zařízení však přesto byly ve výsledku prodány ze strany XXXX společnosti XXXX v rámci řízení o poskytnutí dotace za částku 2 292 829 Kč. Již ze samotného takového navýšení je nutno učinit závěr o účelovosti daného postupu, a to s jediným cílem, aby díky deklaraci koupě nového zboží mohla společnost XXXX podvodně vylákat na dotacích částku vyšší, než jí bylo určeno a tuto použít za účelem dalšího podnikání, anebo k soukromému obohacení obžalovaných či minimálně P. Z..
30. Soud tedy nemá žádných pochybností, že obžalovaný P. Z., jakožto osoba fakticky jednající za společnost XXXX, při žádosti o dotaci, předložil nepravdivé doklady, resp. uvedl nepravdivé údaje s cílem neoprávněného obohacení, ať již své osoby či obchodní společnosti, jejímž byl společníkem a jednal tak zcela vědomě, obeznámen s tím, že nespĺňuje základní podmínky pro poskytnutí dotace, když deklaroval, jednak novost zařízení, které však již dříve pořídil jako použité a dále deklaroval provedení stavebních úprav v rozsahu, který nedopovídal skutečnosti, což prokázala kontrola SZIF na místě samém.
31. Jak již bylo uvedeno výše, obžalovaný P. Z. se v podstatě ke své trestné činnosti doznal a vyjádřil nad ní lítost, kdy jako odůvodnění uvedl špatné načasování podnikatelského plánu, nepředvídatelné skutečnosti v podobě víceprací na objektu v Násedlovicích, špatnou platební morálku obchodních partnerů a v neposlední řadě chybou důvěru v některé lidi – konkrétně J. B.. Žádná z daných skutečností, navíc uváděná toliko obžalovaným a dále neprokázaná, jej však nikterak nevyvíňuje z jeho trestní odpovědnosti, neboť i kdyby k takové situaci došlo, měl neodkladně informovat dotčený dotační orgán a nikoliv se snažit zakrývat skutečnou podstatu věci a nepravdivě uvádět údaje, které měly sloužit k vyplacení dotace. V návaznosti na to je třeba se nyní věnovat úloze obžalovaného V. Č., kterému obžaloba kladla za vinu, že se na trestné činnosti P. Z. podílel ve formě účastenství – pomoci.
32. Soud připomíná, že obžalovaný V. Č. striktně odmítl, že by se podílel na trestné činnosti a potvrdil pouze, že byl osloven v tomto směru P. Z. s žádostí, aby se společnost XXXX, jejímž byl jednatelem, podílela na přefakturaci zařízení. Jelikož ale v předmětné době řešil jiné problémy, seznámil P. Z. s osobou J. B., který se měl stát následným jednatelem XXXX a o dalších krocích

těchto dvou osob již nic neví. Jediné jeho zapojení bylo za situace, kdy peníze, které měly přijít pro společnost XXXX, byly poukázány k jeho návrhu na soukromý účet V. Č., resp. částečně na účet H. R., neboť se obával, že by tyto peníze mohly být v důsledku finančních problémů spřízněné společnosti XXXX obstaveny. Peníze pak řádně vybral a předal J. B. či některému z jeho kamarádů, což měl, dle vyjádření obžalovaného, B. potvrdit.

33. Jak bylo zjištěno z výpisu z obchodního rejstříku (č.l. 733-734) V. Č. byl jednatelem společnosti XXXX, a to od 4.1.2011 do 10.3.2015, kdy byl vystřídán osobou J. B.. Společně s obžalovaným pak ve stejném období vykonávala pozici jednatele rovněž jeho manželka J. Č. K oběma jmenovaným soud musí hned na počátku uvést poznatek o trestné činnosti v podobě zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterým byli uznáni vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2016 č.j. 52 T 1/2016-3925, kterého se dopustili jakožto jednatele aj. Č. též jako jediný společník společnosti XXXX, kdy – stručně řečeno – vědomi si ke konci roku 2012 zhoršující se finanční situace tohoto subjektu, který se projevoval zejména nedostatkem finančních prostředků na provozní náklady společnosti a nákupu materiálu, inkasovali podvodně finanční částky za postoupení fiktivních pohledávek, popřípadě uzavírali půjčky a úvěry na základě fiktivních daňových dokladů a zamlčeli poskytovatelům půjček a úvěrů skutečnou ekonomickou situaci společnosti. Za dané jednání byl oběma uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 a ½ let, jakož i trest zákazu činnosti. Rozhodnutí pak nabylo právní moci dne 13.4.2017 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci č.j. 6 To 104/2016-4067, kterým byly odvolání obou obžalovaných zamítnuty. Tuto skutečnost soud uvádí hned na počátku, aby bylo možné učinit si dobrý náhled na motivaci jednání obžalovaného V. Č. k páčání nyní mu kladené trestné činnosti a rovněž na dokreslení jím uváděných skutečností, které soud, jak bude rozvedeno níže, považuje za nevěrohodné.
34. K posouzení obhajoby obžalovaného soud poukazuje též na výpovědi svědkyň J. Č. (č.l. 265-267) a H. R. (č.l. 856-857). Prvně jmenovaná J. Č. vypovídala z pozice manželky obžalovaného, kdy uvedla, že společnost XXXX provozovali s manželem jako jednatele a společníci, coby rodinnou firmu. Již od roku 2013 měli zájem společnost převést na jinou osobu, neboť na ni neměli čas z důvodu provozování více firem. Původní záměr převést firmu na její matku či dceru nebyl realizován, a to v případě prvně uvedené, ze zdravotních důvodů, a u druhé pro její těhotenství. V uvedené době pracoval pro firmu na dohodu J. B.. Tento prováděl drobné práce či rozváděl zboží. K důchodu si chtěl přivydělat, a proto se koncem roku 2014 či začátkem roku 2015 dohodl s obžalovaným na převedení jednatelství. Obchodní podíl nebylo možné převést z důvodu exekučního obstavení. J. B. byla předána kompletní administrativa včetně výpočetní techniky a účetnictví, jak v listinné, tak elektronické podobě. Pokud se týká rozdělení rolí ve společnosti XXXX, svědkyně prováděla administrativu a starala se s manželem o provoz firmy – obchody. Obžalovaného charakterizovala jako osobu, který neumí s výpočetní technikou, a proto faktury nevystavoval. S účetnictvím pomáhala H. R., která však nebyla ve firmě zaměstnána, jednalo se o přátelskou výpomoc. Výjimečně pak vystavoval faktury i J. B., a to k obchodům, které zprostředkoval. Svědkyně uvedla, že pravděpodobně v roce 2014 pan B. udělal poměrně velký obchod s nějakým strojem, což šlo zcela mimo ni a manžela. Někdo se ptal, zda nemají možnost zajistit či zprostředkovat dodávku strojů, na jméno této osoby si svědkyně ale nevzpomíná, jednalo se o někoho z Hovorán u Kyjova (pozn. soud připomíná, že se jedná o obec, v níž má bydliště obžalovaný P. Z.). Obžalovaný Č. oslovil J. B., který měl různé kontakty a někdy na přelomu 2013 a 2014 B. přišel s tím, že by takovéto zařízení mohl zajistit. Nákup pak měl být zprostředkován přes jejich firmu. Z pohledu obžalovaného mohlo jít o šanci na zvýšení obrátu a XXXX z toho mohla mít nějaký menší zisk. Vše domlouval B.. O jaké firmy, které do daného obchodu byly zapojeny, šlo, svědkyně neví. Rovněž si nevzpomíná, kdo vystavoval faktury, vše byla záležitost J. B.. Z dalších osob zná pouze P. Z., o kterém ví, že působil ve společnosti XXXX, s níž XXXX spolupracovala. Něco jí říká i název společnosti XXXX, ale blíže neví. Pokud se týká bankovního spojení, byl obstaven i účet a drobný prodej probíhal v hotovosti. Je možné, že obžalovaný použil

k transakci soukromý účet. Tento měl u Raiffeisenbank, XXXX měla účet u ČSOB. Pokud se týká faktury č. 14/0036 ze dne 20.2.2014, svědkyně potvrdila, že se jednalo zařízení, které se fakturovalo, podpis na faktuře je její a doplněný účet je účtem jejího manžela u Raiffeisenbank. Kdo vypracoval tuto fakturu, však neví. Neví, zda tak učinila ona, paní R. či B.. Stejně skutečnosti pak uvedla k faktuře č. 14/0035 ze stejného data.

35. Svědkyně H. R. potvrdila, že zná oba obžalované. U V. Č. byla zaměstnána ve společnosti XXXX, kde působila jako účetní, přičemž společnost XXXX obžalovaného P. Z. byla jejich dlouhodobým obchodním partnerem. S obžalovaným Č. i jeho manželkou měla svědkyně dobrý vztah, byla u nich zaměstnána 11 let. Stran účetnictví svědkyně potvrdila, že ve společnosti XXXX působila jako jediná účetní, vždy však předkládala materiály ke kontrole manželům Č.. Hlavní slovo ve společnosti měla z obchodního pohledu paní Č., která vyřizovala zakázky a objednávky, z manažerského pohledu byl stěžejní V. Č.. Pro společnost XXXX pak po dohodě s manželi Č. zpracovávala rovněž účetnictví. Faktury za XXXX i XXXX vystavovala vždy paní Č.. L. Č. ve společnosti XXXX dělal obchodní referentku. XXXX disponovala účtem u ČSOB. Vybavila si, že v jednom případě přišly peníze na účet V. Č. v Raiffeisenbank. On jí odtud přeposílal částku asi 1 500 000 Kč, kterou vybrala ve dvou či třech částkách a předala V. Č.. Ten je předával dál, ale svědkyně si nevybavuje, komu. Důvod, proč byly peníze posílány na soukromý účet obžalovaného, si již nevzpomíná. V průběhu přípravného řízení svědkyně k tomuto uvedla (č.l. 217-218), že v době, kdy obchod, který je předmětem trestního řízení probíhal, měla společnost XXXX ekonomické problémy a V. Č. měl obavu z obstavení účtu také společnosti XXXX. Požádal svědkyni, aby část peněz byla převedena na její soukromý účet, odkud je vyzvedne v hotovosti a předá je zpět V. Č., který je postoupí dál. Doklady na tuto další finanční transakci neviděla. Domnívá se, že v souvislosti s převodem peněz padlo jméno B., resp. že jí obžalovaný Č. sdělil, že peníze tomuto předal. Co se týká J. B., tento působil ve společnosti XXXX jako brigádník. Svědkyně si již nebyla schopna vybavit detaily jejího působení ve společnosti XXXX a XXXX, zejména si nevybavovala, zda probíhaly úhrady v hotovosti, případně v jaké výši. Peníze, které jí byly zaslány obžalovaným Č., předávala výhradně jemu, nikomu jinému. Učinila tak v kanceláři. Jak bylo s penězi naloženo dále, neví. Nepamatuje si, zda k této transakci měla doklady a tyto zakládala do účetnictví.
36. Jak již bylo výše uvedeno, soud po provedeném dokazování neměl žádných pochybností, že ze strany obžalovaného P. Z. došlo k podvodnému jednání, jehož mechanismus spočíval v tom, že za účelem získání dotace uvedl nepravdivé skutečnosti o plnění projektu, na který dotace byla určena. Kromě neúplného provedení rekonstrukce Střediska povrchových úprav, spočívalo protiprávní jednání též v obstarání dvou strojů, a to tryskacího a metalizačního zařízení. Stěžejní linií tvořilo získání těchto strojů jakožto použitých společností XXXX, v níž byl obžalovaný P. Z. jednatelem, a jejich přeprodej až k finálnímu kupujícímu společnosti XXXX, za kterou obžalovaný Z. jednal a jejíž byl společníkem. Již samotný tento postup neodpovídal podmínkám poskytovatele dotace. Bylo opakovaně zdůrazněno, že takovýto prodej byl činěn zcela účelově, což plyne jednak ze základní skutečnosti, kdy stroje byly pořízovány jako použité, avšak dále deklarovány pro účely dotačního řízení, jakožto nové, protože byly prodávány za několikanásobně vyšší hodnotu, než za kterou je společnost XXXX pořídila, kdy obžalovaný P. Z. pak s cílem zastříť tyto nepravdivé údaje, stroje opatřoval falešnými štítky a jejich přeprodej činil přes několik subjektů, aby nebyla dohledatelná vazba mezi společnostmi XXXX a XXXX. Těmito subjekty byl prvotní přeprodej společnosti XXXX a z této společnosti XXXX, která představovala koncového dodavatele pro společnost XXXX. V rámci nesrovnalostí lze dodatečně upozornit na rozpory v datech pořízení tryskacího zařízení Clemco, kdy toto bylo ze strany XXXX Praha prodáno společnosti XXXX na konci roku 2014 (faktura k tomuto prodeji je datována k 13. 11. 2014), kdy však prodej ze strany XXXX společnosti XXXX je deklarován již k 27. 2. 2014. Je tedy zřejmé, že obžalovaný se snažil patrně zajišťovat stroje až ex post s ohledem na blížící se kontrolu ze strany SZIF.

37. Obžalovaný P. Z. sice ve své výpovědi připustil protiprávnost svého jednání, popřel, že by se na tomto podílel spoluobžalovaný V. Č.. Oba shodně vypověděli, že celá záležitost byla řešena sice v rámci společnosti XXXX, nikoliv však prostřednictvím V. Č., ale tento seznámil obžalovaného Z. s J. B., na kterého měla společnost XXXX postupem času přejít.
38. Obhajobu obou obžalovaných pak potvrzují obě shora uvedené svědkyně J. Č. a částečně H. R.. Manželka obžalovaného potvrdila, že její manžel nemohl vystavovat sporné faktury, neboť neuměl zacházet s výpočetní technikou a sama svědkyně potvrdila, že faktury č. 14/0036 a 14/0035 z 20. 2. 2014 za společností XXXX vystavovala ona. Současně svědkyně potvrdila, že veškerý obchod s XXXX, resp. XXXX a jednání s P. Z. podstupoval nikoliv její manžel, ale právě J. B..
39. Je nutné předeslat, že vyjádření J. B. se orgánům činným v přípravném řízení nepodařilo zajistit, neboť dle šetření (č. l. 663 – 664) jmenovaný dne 5. 10. 2015 zemřel. Nebylo proto možné ověřit výpověď obžalovaných, popř. svědkyně Č., že celá obchodní spolupráce v případě nákupu tryskačního a metalizačního zařízení probíhala mezi obžalovaným P. Z. a J. B. s tím, že obžalovaný V. Č. nebyl o záležitostech informován. Přesto se však soud ztotožnil s názorem obžaloby, že obhajoba obou obžalovaných v tomto směru je účelová a uměle využívá ve svůj prospěch úmrtí J. B. tak, aby ji postavila do role osoby obeznámené s podvodným jednáním a vyvinila V. Č..
40. K osobě J. B. bylo výše uvedenými výpověďmi zjištěno, že se jednalo o důchodce, který se živil příležitostnými pracemi pro společnosti XXXX a XXXX. Ve vztahu k XXXX dokonce neměl ani zaměstnanecký poměr, ale jak uvedli manželé Č., šlo „o nějakou dohodu“. Za významné z hlediska zapojení obžalovaného V. Č. a postavení J. B. soud považuje již samotné provádění fakturace mezi společnostmi XXXX, XXXX a XXXX. Z účetnictví společností XXXX (č. l. 655 – 662 a dále příloha č. 5 spisu), společností XXXX (příloha č. 3 spisu) a XXXX (příloha č. 4 spisu) vyplývá následující. V prvé řadě lze zopakovat, že společnost XXXX získala tryskační zařízení Clemco od osoby M. C., k čemuž byla vystavena faktura č. 131100413 ze dne 12. 9. 2013. Metalizační zařízení Margarido M45 pak bylo společností XXXX získáno od společností XXXX Praha, kdy zálohová faktura je datována ke dni 13. 11. 2014. Na opačném konci dodavatelského řetězce, který byl přímo deklarován při uplatnění nároku na proplacení dotace, stojí vztah mezi společnostmi XXXX a XXXX. Zde je třeba poukázat na faktury spol. XXXX ze dne 27. 2. 2014 na částku 2 292 829 Kč, která představuje právě pořízení obou dotčených zařízení a vystupuje na základě faktury č. 2014014 a dále pak na částku 579 916 Kč vystavené na základě faktury č. 2014046 ze dne 11. 6. 2014, jejímž předmětem plnění byly rekonstrukční práce na objektu v Násedlovicích. Z bankovních informací vyplývá, že společnost XXXX uhradila předmětné částky na účet společností XXXX, převody ze dne 5. 3. 2014 ve výši 1 894 900 Kč a 13. 3. 2014 ve výši 397 929 Kč a dále částka 579 916 Kč byla uhrazena opět bankovním převodem dne 13. 6. 2014.
41. Za mezičlánky za nových transakcí je pak třeba stanovit zejména transakce, které směřovaly vůči společnosti XXXX, a to jednak ze strany XXXX na údajné pořízení strojů a dále ze strany XXXX, která měla společností XXXX zařízení naopak dodat. Druhý z uvedených článků se opět nepodařilo orgánům činným v přípravném řízení rozkrýt, a to s ohledem na pozdější převod společností XXXX z osob manželů Č. na J. B., kdy oba potvrdili, že jmenovanému předali účetnictví a veškerou administrativu ať ve fyzické, či elektronické podobě. Co se pak s těmito doklady stalo, není známo, stejně jako zda toto předání nepředstavovalo pouze účelový postup, jehož cílem bylo zlikvidovat účetnictví obchodní společnosti, tedy postup typický pro jednání pachatelů majetkové trestné činnosti spojené s takovou právnickou osobou. Lze tak pouze vysledovat, že společnost XXXX zaslala směrem k osobám jednajícím za XXXX dne 10. 3. 2014 částky 1 106 255 Kč a 1 066 131 Kč, ovšem neučinila tak vůči obchodnímu účtu společnosti XXXX, ale na soukromý účet obžalovaného V. Č. č. XXXX/XXXX vedený u Raiffeisenbank, z něhož dále byl činěn převod dne 10. 3. 2014 ve výši 599 500 Kč a dne 11. 3. 2014 ve výši 966 000

Kč na účet H. R. vedený u ČSOB pod č. XXXX/XXXX. H. R. pak učinila hotovostní výběr ve výši 1 536 500 Kč.

42. Celkem tedy ze strany společnosti XXXX bylo na účet V. Č. zasláno 2 172 386 Kč. Z protokolu o vydání věci a výdajových pokladních dokladů (č. l. 340 – 342) vyplývá, že obžalovaný V. Č. vydal policejnímu orgánu celkem čtyři výdajové pokladní doklady, podle nichž je jako vydávající uveden V. Č., který měl čtyřmi platbami v rozmezí od 10. 3. do 14. 3. 2014 vyplatit J. B. rovněž částku 2 172 386 Kč. K danému poznatku bylo vypracováno odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma (č. l. 360 – 367), na základě něhož zpracovatel dospěl k závěru, že žádný z podpisů na uvedených čtyřech pokladních dokladech není pravým podpisem J. B., narozeného 9. 10. 1951, ale jedná se o padělek vyhotovený nápodobou vzoru jeho podpisu. K danému je třeba pochopitelně zohlednit výpověď obžalovaného Č., který uvedl, že jednoznačně peníze B. předával, resp. tak mohl učinit ve vztahu k některému z jeho kamarádů, které B. do firmy poslal. Podstatné pro něj bylo, že mu B. osobně, či telefonicky potvrdil, že peníze obdržel.
43. Provedené důkazy pak soud hodnotí následujícím způsobem. Soud na jedné straně má za prokázané dlouhodobé vazby mezi oběma obžalovanými, resp. jejich společnostmi, při podnikatelské činnosti. Lze konstatovat, že vazby mezi P. Z. a V. Č. byly více, než dobré, dalo by se s ohledem na časový rozsah jejich známosti hovořit až o vazbách přátelských, či minimálně obchodně nadstandarních. Obžalovaný P. Z. se pak dostává do pozice, kdy se mu naskýtá možnost na získání dotace, kterou však realizuje podvodným způsobem, kdy se snaží získat neadekvátně vysokou dotaci, vzhledem k výši prostředků, které investoval do získání dvou strojů, resp. neprovedením prací při rekonstrukci objektu, v němž se zařízení mělo nacházet. Lze pouze spekulovat, zda záměrem takového jednání bylo získat více prostředků na další podnikání, zda se obžalovaný skutečně dostal do problémů v důsledku víceprací při rekonstrukci budovy, anebo tyto prostředky měly být určeny na jeho soukromé účely, např. při realizaci rekonstrukce sousedního objektu tak, jak o něm hovořil svědek P. („víla po Lichtenštejnech“). Za dané situace je obeznámen, že obžalovaný V. Č., resp. jeho společnost XXXX, je ve velmi špatné ekonomické situaci, v jejímž rámci se obžalovaný Č. společně se svou manželkou dokonce dopouští rozsáhlé trestné činnosti, za kterou byl následně pravomocně odsouzen. Nabízí se proto logické zdůvodnění, že oba obžalovaní si navzájem vyjdou vstříc tím, že obžalovaný Č. poskytne svou společnost XXXX k účelové přefakturaci tryskačního a metalizačního zařízení tak, aby došlo k zastření původu těchto strojů od XXXX, za niž stojí obžalovaný P. Z.. Tato spolupráce pak může obžalovanému ať již jako fyzické osobě, či pro účely podnikání ve vztahu ke společnosti XXXX přinést určitou „provizi“, která mu pomůže z finančních nesnází.
44. Obžalovaným se současně naskýtá jedinečná možnost, jak vyvinut osobu V. Č. ze zapojení do trestné činnosti, a to shodným poukazem na osobu J. B.. Tyto skutečnosti pak mají obžalovaným potvrdit také manželka obžalovaného J. Č. a zaměstnankyně společnosti XXXX a rovněž osoba zpracovávající účetnictví pro XXXXH. R. K výpovědím obou posledně jmenovaných svědkyň pak však soud přistupuje s krajní opatrností, neboť v případě J. Č. se jedná o manželku obžalovaného V. Č., která nemá již ze samotné podstaty svého vztahu k obžalovanému důvod vypovídat v jeho neprospěch, stejně jako se jedná o osobu, která ve spojení s V. Č. byla pravomocně uznána vinou obdobnou závažnou trestnou činností. Svědkyně H. R. sama potvrdila, že byla ve velmi dobrém vztahu s oběma manželi Č., pracovala u nich dlouho a v neposlední řadě právě fakt, že V. Č. podstatnou část peněz, které inkasoval od XXXX na svůj soukromý účet převedl na účet H. R., umožňuje závěr, že tato svědkyně mohla o trestné činnosti vědět a nyní se obžalovaného Č. snaží krýt, či má dokonce obavy z vlastního postihu, a proto rovněž vypovídá ve shodě s obžalovanými.
45. Nutno poukázat na určité vzájemné rozpory ve výpovědích obou obžalovaných. Předně, obžalovaný Z. nejprve uvedl, že neměl informace o špatné ekonomické situaci společností V. Č.. Toto tvrzení se soudu jeví s ohledem na dlouhodobé, dvacet let trvající, vztahy jako nereálné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

Ostatně obžalovaný Z. následně uvedl, že XXXX nakonec stroje od XXXX nezakoupila, protože neměla peníze. V další části své výpovědi uvedl, že XXXX byla „v divé finanční situaci“. Právě z tohoto důvodu mu pak V. Č. navrhl, aby peníze byly zaslány na jeho soukromý účet, neboť by z důvodu provázání se společností XXXX mohlo hrozit obstavení účtu XXXX. Tuto skutečnost sám obžalovaný Č. potvrdil. Je tedy prokázáno, že oba jmenovaní si v předmětné době vyměnili informace o aktuální finanční situaci svých společností.

46. K osobě J. B. obžalovaný Z. vypověděl, že tento se pro něj stal postupem času nekontaktní a neustále měnil telefonní čísla. Takový poznatek ovšem soud z výpovědi V. Č. nezískal, neboť ten uvedl, že když B. potřeboval, zavolal mu. Zajímavé je též tvrzení P. Z., že o skutečnosti, že Č. předal peníze B., se dozvěděl až ze spisu u policie. Nabízí se otázka, proč by se tak stalo, když dle obžalovaných se P. Z. domlouval na realizaci obchodu právě s B., bez jakéhokoliv zapojení V. Č.. Je logické, že pokud peníze byly ze strany P. Z., resp. spol. XXXX adresovány spol. XXXX, byť přes XXXX, informace o číslech účtu musely být primárně známy oběma obžalovaným. Obžalovaný Z. tedy musel vědět a sám instruovat V. B., aby peníze zaslal na soukromý účet V. Č.. Vzhledem k tomu, že však Č. neměl mít s obchodem nic společného, musely by se peníze dostat do dispozice J. B., přičemž si nelze představit, že by k tomu mohlo dojít jinak než bez aktivní účasti V. Č., který měl jako jediný dispoziční práva ke svému účtu u Raiffeisenbank. Soud tedy nechápe, proč by informace o předání peněz B. Č. měla zůstat P. Z. zamlčena. Soud tak má za to, že P. Z. nejen, že věděl, že peníze jsou zasílány na soukromý účet V. Č., ale též byl obeznámen, že odtud budou vybrány, použity způsobem, na kterém se oba obžalovaní dohodli, a následně bude tvrzeno, že peníze se ztratily v dispozici J. B.. Nutno konstatovat, že na osobu posledně jmenovaného si soud učinil náhled jako na tzv. bílého koně, kterého manželé Č. použili k zastření svých problémů ve spol. XXXX. Ostatně takový postup byl z jejich strany konstatován též ve vztahu ke spol. XXXX, kde stejným způsobem byla využita osoba L. N. (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2016, č.j. 52 T 1/2016 – 3925). Konečně soud poukazuje na odlišné vyjádření obžalovaných stran slíbené provize pro XXXX, či samotného V. Č.. Ten takovou možnost vyloučil, zatímco P. Z. naopak potvrdil.
47. Kromě P. Z. a V. Č., jakož i obou svědkyň pak soud postrádá jakýkoliv další důkaz, který by věrohodně svědčil o tom, že V. Č. nebyl s podstatou protiprávního převodu strojů seznámen, a že veškeré úkony za něj, resp. společnost XXXX, činil J. B.. Soud připomíná, že žádný ze slyšených svědků jeho jméno nezná, zejména se jedná o V. B., jednatele společnosti XXXX. Ačkoliv v průběhu doby skutečně došlo k převodu jednateleství z manželů Č. na J. B. u společností XXXX v době páchání trestné činnosti, která je předmětem tohoto řízení, stále trvalo jednateleství V. Č., resp. J. Č.. J. B. měl být osobou, která se v důchodovém věku starala o drobné práce, a neměl žádné rozhodovací slovo v uvedené obchodní společnosti. Soud nevidí důvod, proč, pokud by skutečně mělo dojít k jeho zapojení do trestné činnosti, by byl uváděn pro účely bankovních převodů soukromý účet V. Č.. I pokud by soud přistoupil na argumentaci obhajoby, že obžalovaný Č. se obával obstavení účtu XXXX provázaného s ekonomicky ztrátovou společností XXXX, pak rozhodně V. Č. mohl zůstat zcela mimo uvedenou transakci, kdy peníze ze strany XXXX mohly být poukázány přímo na účet J. B., nebo jakékoliv jemu blízké osoby. Na místo toho však transakce směřuje vůči osobě, která stojí za společností XXXX a má v ní hlavní slovo, kdy soud nepochybuje, že stejně tak tomu bylo při spolupráci s P. Z. při fakturaci za tryskáči a metalizační zařízení.
48. Rovněž tvrzení V. Č. částečně podporované výpovědí jeho manželky a H. R., že peníze byly předány J. B., se jeví soudu jako nepravdivé a účelové. Je zcela nelogické, aby obžalovaný, který – soud znovu připomíná, že údajně nikterak nezainteresovaný do obchodu – se náhle blahosklonně uvolil k poskytnutí soukromého účtu, z tohoto peníze přeposlal na účet další se společností XXXX nespojené osoby H. R., aby posléze byly okamžitě provedeny hotovostní výběry, které byly předány buď J. B., či některému z jeho kamarádů. Takovéto osoby dokonce obžalovaný ani žádný ze svědků nedokázal identifikovat, kdy odborným zkoumáním z odvětví zkoumání ručního písma bylo

jednoznačně prokázané, že podpis osoby přijímající částku výše než 2 mil. Kč není pravým podpisem J. B.. Neobstojí argument obžalovaného Č., že jej nezajímalo, kdo peníze ve skutečnosti přijal, ale podstatné pro něho bylo potvrzení ať již osobní, či telefonické od J. B., že peníze skutečně dostal. Bylo by zcela nelogické, aby takto vysokou částku dokonce ve čtyřech platbách v několika dnech obžalovaný předával neznámé osobě bez ověření její identity, např. poznačením občanského průkazu, či jiného dokladu totožnosti a bez uvedení jména, resp. za formálního (zfalšovaného) podpisu jménem J. B..

49. Za daleko logičtější a věrohodnější proto soudu považuje argumentaci obžaloby, že mezi P. Z. a V. Č. došlo k vzájemné dohodě, kdy vzhledem k dlouhodobým dobrým vztahům a problémům, které oba řešili v rámci jejich společností, poskytl V. Č. P. Z. pomoc při získání dotace, a to s vědomím, že takto činí protiprávně, neboť předmětem dotačního řízení jsou mimo jiné použité stroje, získané obžalovaným P. Z. v rámci společnosti XXXX, které měly být přes společnosti XXXX a XXXX prodány společnosti XXXX a deklarovány jako nové. Obžalovaný Č. si dané skutečnosti musel být vědom právě vzhledem ke snaze P. Z. zakrýt původ zboží, které bylo převáděno mezi subjekty, za nimiž stál obchodně právně obžalovaný Z., stejně jako by při zcela řádné účetní evidenci jako osoba v roli statutárního orgánu XXXX musel zjistit, jaká byla původní hodnota zboží a jeho stav předtím, než bylo převáděno až ke koncovému kupujícímu, tedy společnosti XXXX. Stejně tak samotný způsob převodu financí, nikoliv na účet XXXX, ale na soukromý účet obžalovaného V. Č. a následné hotovostní výběry, které byly použity zcela jiným způsobem, než deklarovala společnost XXXX, tedy nákupem zboží od společnosti XXXX, musí vést k závěru, že obžalovaný V. Č. byl obeznámen s tím, že daný postup je jednou z částí, která povede k páčání trestné činnosti podvodného charakteru. S takovýmto jednáním ostatně již sám měl zkušenost a byl za něj spolu s manželkou odsouzen. Lze pak jen spekulovat, jak bylo naloženo s penězi, které byly deklarovány jako předané J. B., kdy soud nemá pochyb, že tyto peníze se dostaly zpět do dispozice obžalovaného P. Z., byť s určitou provizí, která byla poskytnuta obžalovanému V. Č.. Daná skutečnost, jakož i výše případné „odměny“ za protiprávní spolupráci, však již nebyla dostatečně prokázána.
50. V neposlední řadě lze rovněž přisvědčit tvrzení obžaloby stran nelogické argumentace obhajoby obou obžalovaných, a to, že J. B. byl v postavení pouze příležitostného pracovníka společností XXXX či XXXX, který prováděl pouze drobné práce, či se zabýval malými obchodními případy, poté, co údajně přislíbil zapojení své osoby do obchodního případu, avšak následně před jeho realizací odstoupil a nákup zařízení nezařídil, neměl sebemenší důvod, aby se podílel na výměně štítků, které nepravdivě deklarovaly novost strojů. Oproti oběma obžalovaným, zejména pak V. Č., neměl mít ani zájem na vystavení faktur společností XXXX, vůči níž v uvedené době nebyl v žádném vztahu. Oproti tomu osoba V. Č. splňuje veškerá kritéria důvodnosti zapojení jeho osoby do protiprávního jednání.
51. Pokud se týká právní kvalifikace shora popsaného jednání, ztotožnil se soud v plném rozsahu s názorem obžaloby, že trestnou činnost obžalovaného je třeba kvalifikovat ve smyslu jednočinného souběhu zločinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku a zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c/ trestního zákoníku, a to ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku, neboť obžalovaný P. Z. se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu, jehož se dopustil v úmyslu žádostí o poskytnutí dotace uvést nepravdivé údaje a způsobit činem větší škodu, kterou zákon rozumí škodu dosahující částky nejméně 50.000 Kč (§ 138 odst. 1 trestního zákoníku), a to v případě zločinu dotačního podvodu, a dále pak shodné jednání, bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu, jehož se dopustil v úmyslu v dokladech uvést nepravdivé údaje vztahující se k výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie a tím umožnit neoprávněné použití finančních prostředků z takového rozpočtu a způsobit činem značnou škodu, kterou v daném případě zákon rozumí částku nejméně 500.000 Kč (§ 138 odst. 1 trestního zákoníku), přičemž k dokonání takového trestného činu v obou případech nedošlo. V případě obžalovaného V. Č.

tento svým jednáním umožnil obžalovanému P. Z. spáchání shora uvedené trestné činnosti opatřením prostředků – konkrétně nepravdivé faktury č. 14/0036 ze dne 20. 2. 2014, na částku 1.066.131,- Kč včetně DPH, a faktury č. 14/0035 ze dne 20. 2. 2014, na částku 1.106.255,- Kč včetně DPH, k nákupu tryskacího a metelizačního zařízení, jehož zobchodování deklaroval obžalovaný V. Č. též nepravdivými výdajovými pokladními doklady, s tím, že finanční prostředky v celkové částce 2.172.386,- Kč předal J. B.. Takové jednání pak ve shodě s podanou obžalobou soud posoudil jako účastenství na pokusu trestného činu ve formě pomoci (24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku).

52. Je třeba rovněž zdůraznit, že soud se, vzhledem k aktuálnosti daného problému, zabíral také otázkou, zda souběh uvedené trestné činnosti v podobě dotačního podvodu a poškození finančních zájmů Evropské unie je přípustný. Je možné poukázat na stávající názorovou praxi vyjádřenou například v Komentáři k trestnímu zákoníku (Šámal, P. a Kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, 2644-2655 s.), v níž se autoři zabírají podstatou skutkové podstaty trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 trestního zákoníku, kterou je podvodné jednání pachatele a má tudíž blízko k některým typům podvodů, upravených v hlavě V. Pokud se týká vztahů trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie vůči obecnému podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, jedná se v případě skutkové podstaty podle § 260 trestního zákoníku o ohrožovací delikt, neboť kriminalizuje čin, který poruchami individuálního objektu, tj. finančních zájmů Evropské unie, teprve hrozí. Oproti tomu podvod podle § 209 trestního zákoníku již vyžaduje poruchu ve formě způsobení škody na cizím majetku a nakolik se tedy obě skutkové podstaty „potkávají“, to znamená, vznikne-li v důsledku jejich naplnění porucha, tj. větší škoda, natolik půjde o jednočinný souběh ustanovení speciálního a obecného. V tomto případě je tedy souběh vyloučen. Pokud se pak týká vztahu § 260 k dotačnímu podvodu podle § 212 trestního zákoníku, opět mají k sobě blízko ve svých základních skutkových podstatách, které je vymezují jako ohrožovací delikt. Nicméně autoři Komentáře považují jejich dosah za různý, neboť § 260, je speciální kdežto dotační podvod má povahu skutkové podstaty spíše obecné. Z tohoto vztahu má pak vyplývat závěr o nepřipustnosti jejich jednočinného souběhu, kdy totéž platí o jejich vztahu na úrovni skutkových podstat kvalifikovaných ve spojení s těžšími následky v podobě příslušných škod nebo jiných okolností zvláště přitěžujících.
53. Jak již bylo uvedeno výše, daná materie je předmětem aktuálních debat a řešení, kdy jako poslední je v tomto směru prezentováno stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26.4.2018, sp. zn. Tpjn 300/2018. Zde publikovaný závěr pak konstatuje přípustnost jednočinného souběhu trestných činů dotačního podvodu podle § 212 tr. zákoníku a poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku. Současně uvádí, že je-li při naplnění znaků obou těchto trestných činů skutek spáchán zčásti ke škodě Evropské unie a zčásti ke škodě jiného subjektu (zpravidla České republiky nebo územního samosprávného celku), je třeba pachatelé klást za vinu v rámci ustanovení § 212 tr. zákoníku celou způsobenou škodu (tj. součet obou dílčích částek), zatímco v rámci ustanovení § 260 tr. zákoníku jen její dílčí část způsobenou ve vztahu k finančním prostředkům Evropské unie.
54. Nalézací soud poukazuje na fakt, že daný přístup volil v minulosti ve svých rozsudcích zejména Vrchní soud v Praze (ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 5 To 33/2013 a ze dne 24. 3. 2016, sp. zn. 4 To 3/2016), zatímco praxe některých dalších soudů preferovala diferenciaci způsobené škody na základě určení, z jakého rozpočtu byla ta která část dotace poskytnuta či určena. Takový přístup v minulosti volil a také v tomto případě na něj setrval též Krajský soud v Brně. Ostatně rozdílnost daných postupů si vyžádala sjednocující stanovisko trestního senátu Nejvyššího soudu, které bylo shora citováno, byť k jeho publikaci došlo až po vyhlášení rozsudku v nyní projednávané věci.

55. Pokud by tedy nalézací soud nahlížel na tento případ optikou uvedeného stanoviska, bylo by na místě zvolit právní kvalifikaci shodnou do té míry, že oba obžalovaní by byli postiženi za sbíhající se trestné činy poškození finančních zájmů EU a dotačního podvodu, ovšem s tím rozdílem, že v případě § 260 trestního zákoníku by zůstalo zachováno posouzení jejich jednání v intencích odst. 1, odst. 4 písm. c) - tedy pro naplnění znaku značné škody (ve vztahu k rozpočtu EU činící 853.812 Kč), avšak u zločinu dotačního podvodu podle § 212 trestního zákoníku, by bylo třeba škodu přičítat v jejím celkovém objemu, tedy ve výši 1.138.415 Kč a jednání by tak mělo být kvalifikováno přísněji než činila obžaloba i tento soud, a to konkrétně podle odst. 1, odst. 5 písm. c) pro naplnění znaku značné škody.
56. Soud prvního stupně k dané problematice zastává následující stanovisko. Předně je třeba konstatovat, že i ve svých dřívějších zastával důsledně praxi připouštějící jednočinný souběh dotčených trestných činů, který přichází v úvahu všude tam, kde jsou jediným skutkem v hmotněprávním smyslu, v jeho rámci zcela nebo zčásti shodným jednáním, zasaženy různé individuální objekty ochrany a tím způsobeny různé právně významné následky. Pachatel tedy jedním skutkem spáchá více trestných činů různých kvalifikací.
57. V případě § 260 trestního zákoníku, poskytuje tento ochranu fiskálnímu zájmu EU (dříve Evropských společenství), především pak hospodářské disciplíně jejího rozpočtu. Uvedená skutková podstata byla vložena do trestního zákona (zákon č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů) novelou provedenou zákonem č. 122/2008 Sb., a následně byla převzata do nového trestního zákoníku účinného od 1.1.2010 (zákon č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Odráží přitom mezinárodní závazek České republiky ve smlouvě o přistoupení k Evropské unii ze dne 16.4.2003, podle něhož v národním právu má být zajištěn trestněprávní postih poškození finančních zájmů Evropských společenství (následně Evropské unie). Konstrukce trestného činu poškození finančních zájmů EU pak pokrývá dva základní typy jednání: jednak úmyslnou manipulaci s doklady, která vede ke škodlivému následku spočívajícímu v nesprávném použití finančních prostředků nebo zadržování finančních prostředků buď ze souhrnného rozpočtu EU nebo z některého rozpočtu spravovaného EU či jejím jménem, anebo zatajení takových dokladů či údajů v nich, a dále též úmyslné neoprávněné nakládání s prostředky rozpočtu EU nebo z některého rozpočtu spravovaného EU nebo jejím jménem, ať už na straně výdajů či příjmů. Skutková podstata trestného činu poškození finančních zájmů EU tedy bez dalšího nevyklučuje souběh s jinými hospodářskými, popř. majetkovými delikty, nicméně nedostatečná ochrana před útoky proti finančním zájmům EU byla důvodem k jejímu samostatnému včlenění do vnitrostátního právního řádu členských států.
58. Ustanovení o trestném činu dotačního podvodu podle § 212 trestního zákoníku pak zajišťuje ochranu před poskytováním subvencí, dotací, nebo návratných finančních výpomocí nebo příspěvků, včetně jejich účelovému určení. Trestnost zde směřuje vůči pachateli, který v žádosti o poskytnutí finančních prostředků v taktově specifické formě, uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí, anebo pokud v nikoli malém rozsahu použije prostředky takto získané prostředky na jiný než určený účel. Uvedené prostředky jsou žadatelům poskytovány z veřejných zdrojů podle příslušných právních předpisů.
59. Při konstrukci jednočinného souběhu shora uvedených skutkových podstat, je tedy třeba v první řadě zkoumat, zda se při konkrétním jednání pachatele tyto dostávají do vzájemného kontaktu tak, aby bylo třeba k ochraně zájmů společnosti jejich současného použití. Je třeba si uvědomit, že společný rozpočet EU je finančním nástrojem k realizaci cílů EU. Společná rozpočtová politika EU se týká integračního seskupení jako celku a je uskutečňována jejími orgány. Vedle toho každý členský stát provádí pochopitelně vlastní fiskální politiku. Mezi pravidelné výdaje z rozpočtu EU patří strukturální výdaje, kam spadají zvláště výdaje jednotlivých strukturálních fondů a projektů financování zahraničních akcí, mající mj. podobu oněch finančních prostředků. Jestliže jsou takové

prostředky poskytovány z výdajové stránky rozpočtu EU, z rozpočtu spravovaného EU nebo jejím jménem, a děje se tak podvodným jednáním, mohou být dotčeny též finanční zájmy EU, jimž poskytuje ochranu ustanovení § 260 trestního zákoníku. Útok proti finančním zájmům EU totiž zahrnuje protiprávní akt nebo opomenutí směřující ke ztrátě příjmů rozpočtu EU, přičemž pod označením finanční zájmy EU se rozumí výdaje pocházející nejen z rozpočtu EU, ale i výdaje, které jsou spravovány přímo nebo na základě pravomoci delegované EU a jejími orgány nebo institucemi.

60. K poškození finančních zájmů EU proto může dojít právě například podvodným vylákáním dotací či subvencí poskytovaných z rozpočtu EU prostřednictvím grantů či jejich úmyslným užitím v rozporu se stanoveným účelem. Dochází totiž k dotčení zájmu EU na řádném využívání všech prostředků pocházejících z jejího rozpočtu v souladu s účelem, pro který byly poskytnuty. Nicméně za situace, kdy pachatel svým jednáním směřuje na projekt, který je finančně podporován nejen z rozpočtu EU, ale současně též z veřejných zdrojů České republiky, tedy u tzv. spolufinancovaných projektů, je na místě připustit jednočinný souběh trestného činu poškození finančních zájmů EU podle § 260 trestního zákoníku s trestným činem dotačního podvodu podle § 212 trestního zákoníku. Předpokladem přitom je, že podvodným jednáním pachatele bude dotčen jak majetek EU, tak i majetek jiného (cizího) poskytovatele finančních prostředků, zpravidla majetek soustředěný ve veřejných zdrojích České republiky. Jak již bylo uvedeno, přes určité dřívější nejasnosti se daný přístup v soudní praxi ustálil a byl nyní deklarován též sjednocujícím stanoviskem Nejvyššího soudu.
61. Oproti znění tohoto stanoviska a nutno zdůraznit též před jeho zveřejněním, však nalézací soud přistupoval k odlišnému posouzení věci. Má za to, a daný názor přetrvává i nadále, že své opodstatnění měl postup, na jehož základě postupovala obžaloba, a který je ve shodě se stanoviskem nejvyššího státního zástupce ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. 1 SL 770/2010 (publikovaným pod č. 3/2011 Sbírky výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství). Krajský soud v Brně je toho názoru, že je nezbytné, aby v rámci popisu skutkového děje bylo jednoznačně odlišeno, v jaké části (jakou škodu) směřoval pachatel své jednání proti vnitrostátním fiskálním zájmům, a v jaké části proti finančním zájmům EU a přičítat škodu v rámci obou popsaných skutkových podstat tak lze pachateli jen do té míry, jakým je způsobena škoda buď rozpočtu EU, anebo jinému subjektu (typicky, jako tomu bylo v tomto případě ČR). Za podmínky, kdy pak pachatel poškodí výhradně finanční zájmy EU, tedy naplní všechny znaky toliko skutkové podstaty trestného činu podle § 260 trestního zákoníku, by bylo třeba aplikovat zúžený rozsah takového ustanovení ke skutkové podstatě trestného činu dle § 212 trestního zákoníku, ve vztahu k níž vystupuje v poměru speciality. Potom by byl jednočinný souběh trestného činu poškození finančních zájmů EU podle § 260 trestního zákoníku s trestným činem dotačního podvodu podle § 212 trestního zákoníku zcela pochopitelně vyloučen. O takový případ se však stran jednání obžalovaného nejedná.
62. Nalézací soud pochopitelně výše uvedené konstatuje za důsledného respektování sjednocovací úlohy Nejvyššího soudu. Nelze však nevidět, že uvedená problematika přesahuje možnosti soudně-aplikační praxe a je do budoucna třeba urgentního řešení v rovině legislativní. Nasvědčuje tomu ostatně praxe jiných členských států EU, jejichž úprava je daleko koncepčnější a ochrany finančních zájmů poskytují v rámci jednotlivých skutkových podstat trestných činů, coby jednomu z jejich možných specifických znaků (srov. např. kap. 29, oddíl 9, odst. 2 finského tr. zákoníku č. 39/1889). Podřazení tohoto zájmu ve vztahu k dotacím do ustanovení § 212 tr. zákoníku by tak zjevně odbouralo stávající diskrepanci. Pokud je však soud povinen vycházet z dosavadní úpravy, nemůže se vyhnout obavě, že sčítání poskytnutých prostředků dotace ze všech příslušných rozpočtů v rámci ustanovení § 212 tr. zákoníku, a opětovné užití poměrné části u trestného činu podle § 260 tr. zákoníku může způsobit nepřiměřený zásah do práv obviněného. Na jedné straně lze akceptovat argumentaci, že v hraničních případech by mohli být pachatelé nedůvodně

zvýhodnění oproti jiným pachatelům typově stejného jednání, které by směřovalo vůči toliko jedinému poškozenému (popřípadě vůči více poškozeným odlišným od EU) a potřebě z tohoto důvodu přistupovat k typově podobným (či stejným) případům stejně. Stanovisko Nejvyššího soudu v tomto směru podpůrně argumentuje i ustanovením § 116 tr. zákoníku o pokračování v trestném činu, které v důsledku vede při opakovaném naplňování téže skutkové podstaty (při naplnění všech znaků pokračování) k součtu škod způsobených takovým sukcesivním jednáním. Stejně tak není, dle tohoto závěru, důvod zvýhodňovat pachatele jiných obohacovacích majetkových trestných činů, pokud jimi způsobil škodu více poškozeným, oproti těm, kteří svým jednáním zasáhli jediného poškozeného.

63. Je zřejmé, že pachatel při páčání trestné činnosti nerozlišuje, zda jsou mu poskytovány finanční prostředky z rozpočtu EU nebo ČR. Jeho cílem je podvodným způsobem získat jejich určitou výši. Z daného titulu by se proto skutečně jevilo správné přičítat mu ve výsledku celkovou škodu, k níž jeho jednání směřuje. Na druhou stranu druhou by bylo možné argumentovat, že ze stejných úvah vychází např. pachatel podvodné trestné činnosti, který, s cílem dosáhnout určitého prospěchu, tento získá částečně spácháním podvodu podle § 209 tr. zákoníku a částečně podle § 211 tr. zákoníku. Sčítání vzniklé škody přitom v takovém případě možné nebude. Určitý korektiv takového stavu pak lze spatřovat v následné aplikaci přitěžující okolnosti podle § 42 písm. n) tr. zákoníku při úvahách o druhu a výměře trestu. Daná okolnost přitom nerozlišuje, zda pachatel spáchal více trestných činů jednočinným anebo vícečinným souběhem.
64. Lze však mít minimálně za diskutabilní, zda by takový postup nebyl v rozporu se zákazem dvojího přičítání téže okolnosti k tíži pachatele. Jestliže povaha obou trestných činů, tedy jak podle § 212 tr. zákoníku, tak podle § 260 tr. zákoníku je ve svém základu ohrožovací povahy, je třeba si klást otázku, zda pokud ve vztahu k ustanovení § 212 tr. zákoníku budou naplněny pouze znaky uvedené v odst. 1 a žádný z dalších kvalifikovaných znaků, přičemž fakticky dojde toliko (anebo převážně) k zásahu do finančních zájmů EU, bude jednání posuzováno jako jednočinný souběh těchto deliktů, kdy výše škody, ať již ve shodné výši, či v podstatné části pocházející z rozpočtu EU, bude tvořit shodný kvalifikační znak dvou trestných činů a současně bude též tvořit základ pro zohlednění této skutečnosti jako přitěžující okolnosti při ukládání trestu.
65. Pro výše uvedené se proto nalézacímu soudu jevilo za vhodnější daný případ posoudit způsobem, kdy ve vztahu k oběma skutkovým podstatám důsledně respektovat rozlišení výše požadované dotace a určení, zda poměrná část pochází z rozpočtu EU nebo rozpočtu ČR. S ohledem na nový přístup soudní praxe ve světle stanoviska Nejvyššího soudu, však soud připouští, že od takového pojetí bude upuštěno. Nicméně ve vztahu k obžalovanému P. Z., coby pachateli projednávané trestné činnosti, se nyní jedná o čistě akademické odůvodnění, neboť ve vztahu k němu již rozhodnutí nabylo právní moci, a v případě viny V. Č. se obžaloba rovněž vzdala práva na podání opravného prostředku.
66. Nutno též doplnit, že oba obžalovaní se daného jednání dopustil po subjektivní stránce v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a/ trestního zákoníku, neboť věděli, že svým jednáním mohou ohrozit zákonem chráněný zájem, který v daném případě představuje ochrana poskytování dotací a jejich účelové určení, resp. v širším smyslu ochrana cizího majetku a dále pak zájem na hospodářské disciplíně a ochraně rozpočtové kázně Evropské unie. Takovýto zákonem chráněný zájem pak obžalovaný porušit chtěli. Obžalovaný P. Z. byl obeznámen s podstatou a významem dotace, jakož i podmínkami jejího získání, a i přesto činil v průběhu jejích naplnění kroky ve zřejmém rozporu, zejména získával nikoli nové, ale opotřeбенé stroje, a následně tyto vydával, a to i za užití falešných štítků za nové, stejně jako neopravdivě deklaroval provedení všech stavebních prací při rekonstrukci objektu v Násedlovicích. Soud dospěl k závěru, že také V. Č. byl od počátku seznámen od P. Z. s pravou podstatou věci tedy, že jeho role bude spočívat v pomoci zobchodování strojů za účelem získání dotace. Tyto nikdy nezakoupil, neseznámil se s jejich

stavem, a jako statutární orgán zúčastněné obchodní společnosti si musel být vědom nestandardního navyšování ceny zařízení. Sám pak inkasoval peníze opět způsobem neodpovídajícím běžnému stavu, tedy na účet společnosti XXXX, ale účet soukromý, hotovostní výběr financí a jejich předání činil bez ověření totožnosti osobě příjemce, resp. v rozporu s pravidly stanovenými v zákoně č. 253/2008 Sb., v platném znění. Také on si proto musel být plně vědom, že se svým jednáním podílí ve formě pomoci na páčání trestné činnosti.

67. Soud v neposlední řadě doplňuje, že shora uvedené závěry učinil po provedeném dokazování, proti jehož rozsahu a formě nevznesly procesní strany žádných námitek a neměly též dalších návrhů na doplnění dokazování. Provedené důkazy soud hodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech za plného šetření práv obžalovaných. Důkazy z nichž soud při konstrukci viny obžalovaného vycházel, pak rozvedl v tomto písemném odůvodnění, když z dalších důkazních prostředků nebyly jiné podstatné skutečnosti zjištěny.
68. Při rozhodování o druhu a výměře uložené sankce soud přihlédl ke všem skutečnostem uvedeným v § 38 a § 39 trestního zákoníku a obžalovaným uložil následující tresty. Předně je třeba připomenout, že oběma obžalovaným bylo na místě ukládat úhrnný, resp. souhrnný trest v intencích § 43 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, kdy pokud soud odsuzuje pachatele za dva a více trestných činů, ukládá mu takový trest podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný.
69. V případě obžalovaného P. Z. tedy soud postupoval podle ustanovení § 260 odst. 4 trestního zákoníku, v jehož rámci byl jmenovaný ohrožen trestem odnětí svobody od 2 do 8 let. Při posouzení všech polehčujících, jakož i přitěžujících okolností, bylo na místě zohlednit doznání se obžalovaného k trestné činnosti, byť toto soud hodnotí jako částečné směřující pouze ve vztahu k jeho osobě a mající tendenci krýt zapojení spoluobžalovaného V. Č.. I tak lze danou skutečnost označit za jednu z nejvýraznějších polehčujících okolností, které soud zná, a která odráží určitou reflexi pachatele nad škodlivostí jeho jednání. Dále pak soud přihlédl k další z výrazných polehčujících okolností, kterou je dosavadní beztrestnost obžalovaného (č. l. 746, 835). V neposlední řadě bylo na místě vzít v potaz rovněž fakt, že jednání obžalovaných dostoupilo pouze stádia pokusu a nedošlo ke vzniku reálné škody. Jedinou přitěžující okolností tak zůstal fakt, že obžalovaný byl odsuzován za spáchání více trestných činů. V daném souhrnu proto soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, a to v trvání 2 let, přičemž vzhledem k výše uvedeným skutečnostem případu má za to, že danou sankci není třeba ještě spojit s přímým výkonem odnětí svobody, ale jeho výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 4 let. Vzhledem ke skutečnosti, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti v souvislosti se svým působením v obchodní společnosti, soud mu uložil též trest zákazu činnosti spočívající v zastupování obchodních společností a družstev z pozice statutárního orgánu prokuristy, či osoby jednající jejich jménem na základě plné moci, kdy tento trest zákazu činnosti nespécifikoval obecně, co do působnosti právnické osoby, ale pouze ve vztahu k řízení o poskytnutí dotace, subvence, nebo návratné finanční výpomoci, nebo příspěvku, a to v celkové délce 3 let.
70. V případě obžalovaného V. Č. již soud neměl danu paletu takových polehčujících okolností, jako tomu bylo v případě P. Z.. Na místě bylo ukládat trest souhrnný, a to za sbíhající se zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2016, č. j. 52T 1/2016-3925, který nabyl právní moci dne 13. 4. 2017 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 6 To 104/2016-4067. V daném případě tedy bylo na místě postupovat při ukládání sankce opět podle ustanovení nejprísněji trestného pro veškeré sbíhající se trestné činy, tedy v konkrétním případě dle § 209 odst. 5 trestního zákoníku, podle něhož byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody od 5 do 10 let. Vzhledem k předchozí výměře nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 5 let soud při zohlednění veškerých polehčujících a přitěžujících okolností, kdy na jedné straně stojí dosavadní

bezúhonnost obžalovaného V. Č. (č. l. 748, 836), jakož i fakt, že jeho jednání spočívalo v pomoci k trestné činnosti, která dostoupila stádia pokusu a na straně druhé je odsuzován pro vícero trestných činů, má za to, že je na místě zpřísnění dříve uložené sankce o jeden rok a tedy uložení souhrnného trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Pro výkon tohoto trestu pak obžalovaného zařadil do věznice s ostrahou plně v intencích zákonných požadavků § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Stejně jako tomu bylo v případě P. Z., také tomuto obžalovanému soud uložil trest zákazu činnosti, tentokrát však spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, a to na dobu 5 let, kdy se v podstatě jedná o převzetí sankce uložené podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 52T 1/2016. Vzhledem k uložení souhrnného trestu pak soud podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušil výrok o trestu, kterým byl obžalovaný pravomocně uznán vinným posledně zmíněným rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2016, č. j. 52T 1/2016-3925, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno podat odvolání** do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 tr. ř.).

Brno 22. března 2018

JUDr. Michael Vrtek, PhD., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová